

Bruksela, dnia 19.12.2018
C(2018) 8664 final

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) .../...

z dnia 19.12.2018 r.

w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na podstawie art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

UZASADNIENIE

1. KONTEKST AKTU DELEGOWANEGO

Unijny system handlu uprawnieniami do emisji (EU ETS) stanowi podstawę polityki klimatycznej Unii oraz kluczowe narzędzie do osiągnięcia unijnego celu w zakresie zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych w sposób efektywny pod względem kosztów. Zgodnie z EU ETS instalacje działające aktywnie w sektorach przemysłu mogą otrzymać przydział bezpłatnych uprawnień w celu zniwelowania potencjalnego ryzyka ucieczki emisji gazów cieplarnianych. Termin „ucieczka emisji gazów cieplarnianych” odnosi się do możliwego wzrostu światowego poziomu emisji gazów cieplarnianych w przypadku gdy, z powodu kosztów związanych z polityką klimatyczną, przedsiębiorstwa przeniosą swoją działalność produkcyjną do innych państw, w których przemysł nie podlega porównywalnym ograniczeniom w zakresie emisji gazów cieplarnianych, co wiąże się z ryzykiem zwiększenia globalnych emisji i negatywnym wpływem na rozwój gospodarczy i zatrudnienie. Dokonano przeglądu dyrektywy EU ETS¹ i dostosowano ją w taki sposób, aby była spójna z celami klimatycznymi i energetycznymi na 2030 r.

Choć zmieniona dyrektywa w sprawie EU ETS określa główne kryteria ustanowienia bezpłatnych uprawnień do emisji dwutlenku węgla oraz zasady przydzielania i zasady dostosowywania przydziału bezpłatnych uprawnień do zmian, jakie zachodzą w produkcji, należy określić bardziej szczegółowe wymogi dotyczące jej wdrożenia. Elementy te obejmują dodanie lub usunięcie definicji, ewentualne zmiany zasad monitorowania danych zgromadzonych przez państwa członkowskie oraz danych dotyczących poziomu produkcji, a także określenie historycznych poziomów działalności.

Zmieniona dyrektywa EU ETS stanowi, że Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych w zakresie ogólnounijnych i w pełni zharmonizowanych zasad przydzielania bezpłatnych uprawnień do emisji. Możliwość ta zostanie wykorzystana w celu zaktualizowania obecnego zestawu zasad przydzielania bezpłatnych uprawnień.

2. KONSULTACJE PRZEPROWADZONE PRZED PRZYJĘCIEM AKTU

Od dnia 20 marca 2018 r. do dnia 17 kwietnia 2018 r. prowadzono konsultacje publiczne w sprawie planu działania dotyczącego aktu delegowanego zmieniającego zasady przydzielania bezpłatnych uprawnień w ramach EU ETS². Otrzymano w sumie 29 opinii. Wśród podmiotów, które przekazały opinie, znalazły się krajowe stowarzyszenia przemysłowe, jedna organizacja pozarządowa i szereg prywatnych przedsiębiorstw. Reprezentowane sektory obejmowały sektor chemiczny, sektor produkcji metali żelaznych i nieżelaznych, produkcji cementu, produkcji ceramiki, nawozów, produkcji magnezu, tworzyw sztucznych i produkcji cukru. Opinie przekazało 9 państw członkowskich (Belgia, Niemcy, Hiszpania, Francja, Niderlandy, Austria, Polska, Szwecja i Zjednoczone Królestwo), Norwegia i organizacje na szczeblu europejskim.

Ponadto akt delegowany omówiono z państwami członkowskimi w ramach technicznej grupy roboczej ds. wskaźników emisyjności w dniach 22 lutego i 22 marca, a także z państwami członkowskimi i zainteresowanymi stronami w ramach grupy eksperckiej ds. polityki przeciwdziałania zmianie klimatu. Spotkania tej ostatniej grupy odbyły się w dniach 4 maja, 14 i 15 czerwca oraz 17 lipca 2018 r.

¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/410 z dnia 14 marca 2018 r. zmieniająca dyrektywę 2003/87/WE w celu wzmocnienia efektywnych pod względem kosztów redukcji emisji oraz inwestycji niskoemisyjnych oraz decyzję (UE) 2015/1814 (Dz.U. L 76 z 19.3.2018, s. 3).

² https://ec.europa.eu/info/law/better-regulation/initiatives/ares-2018-1523713_en

Eksperci wyrazili swoje ogólne poparcie dla projektu zasad przydzielania uprawnień i przekazali dużą liczbę uwag ogólnych i technicznych na temat wszystkich poszczególnych aspektów aktu. Uwagi te zostały należycie przeanalizowane i, w stosownych przypadkach, uwzględnione w akcie.

Ponadto w okresie czterech tygodni od dnia 26 października do dnia 23 listopada 2018 r. na portalu poświęconym lepszemu stanowieniu prawa zbierano informacje zwrotne na temat tekstu rozporządzenia delegowanego. Otrzymano 58 odpowiedzi obejmujących przedsiębiorstwa i organizacje biznesowe (48), organy publiczne (5), obywateli (3) i związki zawodowe (1), przy czym jedna odpowiedź pochodzi od nieznanej jednostki.

Główne kwestie poruszone w odniesieniu do elementów rozporządzenia w sprawie zasad przydziału bezpłatnych uprawnień można podsumować następująco:

- a) należy przewidzieć dłuższy okres przejściowy w odniesieniu do przydziału bezpłatnych uprawnień w zakresie spalania gazów odlotowych lub powinien on być kontynuowany w nieskończoność;
- b) historyczne poziomy działalności w ramach formuły przydziału powinny być obliczane za pomocą mediany, a nie średniej arytmetycznej;
- c) termin składania wniosków o przydział bezpłatnych uprawnień uznaje się za krótki i należy rozważyć odroczenie terminu 30 maja, aby dać przemysłowi więcej czasu.

Kwestie te zostały już omówione przez grupę ekspertów ds. polityki przeciwdziałania zmianie klimatu i nie przedstawiono nowych argumentów ani informacji. Po przeanalizowaniu otrzymanych opinii Komisja podtrzymała tekst rozporządzenia delegowanego.

Inne otrzymane uwagi dotyczą przepisów zmienionej dyrektywy w sprawie EU ETS (w szczególności aktualizacji wartości wskaźników i zakresu gromadzonych danych) oraz aktu wykonawczego dotyczącego dostosowań w odniesieniu do przydziału, który Komisja zamierza przyjąć w 2019 r.

3. ASPEKTY PRAWNE AKTU DELEGOWANEGO

Zakres przeglądu zasad przydziału bezpłatnych uprawnień jest w znacznym stopniu określony w zmienionej dyrektywie EU ETS. Przepisy dotyczące przydziału bezpłatnych uprawnień pozostają podobne do tych, które były stosowane na podstawie EU ETS przed wprowadzeniem zmian.

Choć zakres 54 wskaźników pozostanie bez zmian, w przypadku nowych instalacji i zwiększenia zdolności produkcyjnej wymagane są nowe zasady, ponieważ metody przydziału bezpłatnych uprawnień w tych sytuacjach zostały zmienione. Ponadto koncepcje związane ze zmianami zdolności produkcyjnej instalacji nie są już adekwatne.

Gromadzenie danych przez państwa członkowskie, oprócz danych służących do określenia historycznych poziomów działalności jako podstawy obliczeń przydziału bezpłatnych uprawnień dla poszczególnych instalacji, obejmą także dane niezbędne do zaktualizowania wartości 54 wskaźników. Wymaga to ustanowienia szczególnych przepisów dotyczących monitorowania, raportowania i weryfikacji danych. W niniejszym akcie uwzględniono również rozwiązania kwestii zidentyfikowanych podczas wdrażania obecnego etapu EU ETS. Wprowadzono w nim na przykład możliwość zrzeczenia się przydziału bezpłatnych uprawnień (przy zachowaniu zobowiązań dotyczących raportowania i przekazywania) oraz przepisy dotyczące połączeń i podziałów instalacji.

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) .../...

z dnia 19.12.2018 r.

w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na podstawie art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającą system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającą dyrektywę Rady 96/61/WE³, w szczególności jej art. 10a ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dyrektywie 2003/87/WE określono przepisy dotyczące sposobu dokonywania przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w latach 2021–2030.
- (2) Decyzją 2011/278/UE⁴ Komisja ustanowiła przejściowe zasady dotyczące zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na podstawie art. 10a dyrektywy 2003/87/WE. Ponieważ dyrektywa 2003/87/WE została w znacznym stopniu zmieniona dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/410⁵ oraz z uwagi na przejrzystość zasad mających zastosowanie w latach 2021–2030 należy uchylić i zastąpić decyzję 2011/278/UE.
- (3) Zgodnie z art. 10a ust. 1 dyrektywy 2003/87/WE przejściowe w pełni zharmonizowane unijne środki przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii mają określać – w stopniu, w jakim jest to możliwe – wskaźniki *ex ante* tak, aby zapewnić przydział bezpłatnych uprawnień w sposób dostarczający zachętę do redukcji emisji gazów cieplarnianych oraz do stosowania energooszczędnych technologii, z uwzględnieniem najbardziej wydajnych technologii, substytutów, alternatywnych procesów produkcji, kogeneracji o wysokiej sprawności, skutecznego odzyskiwania energii z gazów odlotowych, wykorzystania biomasy oraz wychwytywania i składowania dwutlenku węgla, jeśli takie instalacje są dostępne. Jednocześnie środki te nie mogą dostarczać zachęt do zwiększenia emisji. Aby ograniczyć zachęty do spalania gazów odlotowych w celach innych niż dla zapewnienia bezpieczeństwa, należy zmniejszyć liczbę uprawnień do emisji przydzielanych bezpłatnie

³ Dz.U. L 275 z 25.10.2003, s. 32.

⁴ Decyzja Komisji 2011/278/UE z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 130 z 17.5.2011, s. 1).

⁵ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/410 z dnia 14 marca 2018 r. zmieniająca dyrektywę 2003/87/WE w celu wzmocnienia efektywnych pod względem kosztów redukcji emisji oraz inwestycji niskoemisyjnych oraz decyzję (UE) 2015/1814 (Dz.U. L 76 z 19.3.2018, s. 3).

odpowiednim podinstalacjom o historyczne poziomy emisji ze spalania gazów odlotowych, z wyjątkiem spalania na pochodniach dla zapewnienia bezpieczeństwa, a także nie należy ich wykorzystywać do wytwarzania mierzalnego ciepła, niemierzalnego ciepła lub energii elektrycznej. Biorąc jednak pod uwagę szczególne traktowanie przyznane na podstawie art. 10a ust. 2 dyrektywy 2003/87/WE, a także w celu zapewnienia okresu przejściowego, zmniejszenie to powinno mieć zastosowanie dopiero od 2026 r.

- (4) Do celów gromadzenia danych mających stanowić podstawę przyjęcia 54 wartości wskaźników dla przydziału bezpłatnych uprawnień w latach 2021–2030 w drodze aktów wykonawczych, które należy przyjąć zgodnie z art. 10a ust. 2 dyrektywy 2003/87/WE, oprócz zwiększenia jasności prawa i wprowadzenia poprawek językowych należy nadal określać definicje wskaźników, z uwzględnieniem produktów i powiązanych procesów, identyczne do tych określonych obecnie w załączniku I do decyzji 2011/278/UE. W art. 10a ust. 2 dyrektywy 2003/87/WE przewidziano, że akty wykonawcze dotyczące 54 wartości wskaźników przydzielania bezpłatnych uprawnień w latach 2021–2030 należy określić za pomocą punktów wyjścia stosowanych podczas określenia rocznej stopy redukcji na potrzeby aktualizacji wartości wskaźników zawartych w decyzji Komisji 2011/278/UE przyjętej w dniu 27 kwietnia 2011 r. W celu zapewnienia przejrzystości wspomniane punkty wyjścia również powinny znaleźć się w załączniku do niniejszego rozporządzenia.
- (5) Gromadzenie danych przeprowadzone przed okresami, na które przydzielane są uprawnienia, służy do określenia poziomu przydziału bezpłatnych uprawnień na poziomie instalacji, jak również zapewnieniu danych do wykorzystania do celów aktów wykonawczych, w których określone zostaną 54 wartości wskaźników mające zastosowanie w latach 2021–2030. Zgodnie z art. 11 ust. 1 dyrektywy 2003/87/WE należy gromadzić szczegółowe dane na poziomie podinstalacji.
- (6) Biorąc pod uwagę znaczenie gospodarcze przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień oraz potrzebę równego traktowania prowadzących instalacje, ważne jest, aby zgromadzone dane pochodzące od prowadzących instalacje i wykorzystywane przy podejmowaniu decyzji dotyczących przydziału, które będą wykorzystane do celów aktów wykonawczych określających 54 wartości wskaźników przydzielania bezpłatnych uprawnień w latach 2021–2030, były kompletne i spójne oraz aby prezentowały najwyższy możliwy do osiągnięcia poziom dokładności. Ważnym środkiem umożliwiającym osiągnięcie tego celu jest weryfikacja dokonywana przez niezależnych weryfikatorów.
- (7) Spełnienie wymogu zapewnienia wysokiej jakości i spójności zgromadzonych danych za pomocą monitorowania i raportowania w zakresie emisji, przewidzianych w zakresie dyrektywy 2003/87/WE, jest wspólnym zadaniem prowadzących instalacje i państw członkowskich. Do tego celu należy przewidzieć szczególne zasady monitorowania i raportowania w zakresie poziomów działalności, przepływów energii i emisji na poziomie podinstalacji, z należytym uwzględnieniem przepisów rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012⁶. Dane przekazane przez przemysł i zgromadzone zgodnie z tymi zasadami powinny cechować się możliwie jak największą dokładnością i jak najwyższą jakością, a także powinny odzwierciedlać

⁶ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 601/2012 z dnia 21 czerwca 2012 r. w sprawie monitorowania i raportowania w zakresie emisji gazów cieplarnianych zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 181 z 12.7.2012, s. 30).

rzeczywistą eksploatację instalacji; należy także poświęcić im należytą uwagę przy przydzielaniu bezpłatnych uprawnień.

- (8) Niezwłocznie po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia prowadzący instalację powinien rozpocząć monitorowanie wymaganych danych zgodnie z załącznikiem IV w celu zapewnienia, aby dane za 2019 r. mogły zostać zgromadzone zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia.
- (9) Aby ograniczyć złożoność zasad monitorowania i raportowania w zakresie poziomów działalności, przepływów energii i emisji na poziomie podinstalacji, nie należy stosować wielopoziomowego podejścia.
- (10) W celu zapewnienia porównywalnych danych do celów aktów wykonawczych, w których określone zostaną wartości wskaźników mające zastosowanie do przydziału bezpłatnych uprawnień w latach 2021–2030, niezbędne jest określenie szczegółowych zasad przypisywania do podinstalacji poziomów działalności, przepływów energii i emisji, spójnych z wytycznymi opracowanymi w celu zgromadzenia danych dotyczących wskaźników za okres 2013–2020.
- (11) Plan metodyki monitorowania powinien zawierać instrukcje dla prowadzącego instalację podane w sposób prosty i logiczny. Należy unikać dublowania działań i uwzględniać systemy istniejące na miejscu w ramach danej instalacji. Plan metodyki monitorowania powinien obejmować monitorowanie poziomów działalności, przepływów energii i emisji na poziomie podinstalacji, a także służyć jako podstawa do sporządzania raportów dotyczących danych podstawowych oraz rocznych raportów w zakresie poziomów działalności, wymaganych w celu dostosowania przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień zgodnie z art. 10a ust. 20 dyrektywy 2003/87/WE. W stosownych przypadkach prowadzący instalację powinien wykorzystać efekt synergii z zatwierdzonym planem monitorowania, zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 601/2012.
- (12) W celu zapewnienia spójności z zasadami monitorowania w odniesieniu do planu metodyki monitorowania należy ustanowić wymóg uzyskania zatwierdzenia ze strony właściwego organu. W związku z ograniczeniami czasowymi zatwierdzenie przez właściwy organ nie powinno być wymagane w przypadku raportu dotyczącego danych podstawowych, które należy przedłożyć w 2019 r. W takim przypadku weryfikatorzy powinni poddawać ocenie zgodność planu metodyki monitorowania z wymogami określonymi w niniejszym rozporządzeniu. Aby ograniczyć obciążenia administracyjne, wymóg zatwierdzenia przez właściwy organ należy przewidzieć jedynie w odniesieniu do znaczących zmian planu metodyki monitorowania.
- (13) W celu zapewnienia spójności między weryfikacją rocznych raportów na temat wielkości emisji wymaganych na podstawie dyrektywy 2003/87/WE a weryfikacją raportów przedłożonych w celu ubiegania się o przydział bezpłatnych uprawnień, a także w celu wykorzystania efektu synergii należy wykorzystać ramy prawne określone przez środki przyjęte na podstawie art. 15 dyrektywy 2003/87/WE.
- (14) Aby ułatwić gromadzenie danych od prowadzących instalacje oraz obliczanie uprawnień do emisji, które mają być przydzielane przez państwa członkowskie, do każdej podinstalacji należy przypisać czynniki produkcji, produkty i emisje. Prowadzący instalacje powinni zapewnić, aby poziomy działalności, przepływy energii i emisje były prawidłowo przypisywane do odpowiednich podinstalacji, z poszanowaniem hierarchii i wzajemnego wykluczania się podinstalacji, a także aby nie dochodziło do jakiegokolwiek pokrywania się w odniesieniu do podinstalacji.

W stosownych przypadkach w podziale tym należy uwzględnić produkcję produktów w sektorach uważanych za narażone na ryzyko ucieczki emisji, określonych zgodnie z art. 10b ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE.

- (15) Państwa członkowskie powinny przedłożyć Komisji oświadczenia dotyczące krajowych środków wykonawczych do dnia 30 września 2019 r. W celu promowania równego traktowania instalacji oraz uniknięcia zakłóceń konkurencji oświadczenia te powinny dotyczyć wszystkich instalacji, które zostaną objęte unijnym systemem handlu uprawnieniami do emisji (EU ETS) na podstawie art. 24 dyrektywy 2003/87/WE, w szczególności w przypadku gdy dokonano już wcześniej przydziału uprawnień dla tych instalacji w odniesieniu do ciepła w latach 2013–2020.
- (16) Aby uniknąć jakiegokolwiek zakłócenia konkurencji oraz zapewnić prawidłowe funkcjonowanie rynku uprawnień do emisji dwutlenku węgla, prowadzący instalacje powinni zapewnić, aby przy określaniu przydziału dla poszczególnych instalacji nie dochodziło do podwójnego liczenia przepływów materiałowych lub przepływów energii i podwójnego przydzielania uprawnień. W tym kontekście prowadzący instalacje powinni zwrócić szczególną uwagę na przypadki, w których produkt objęty wskaźnikiem jest wytwarzany w więcej niż jednej instalacji, w których więcej niż jeden produkt objęty wskaźnikiem jest wytwarzany w tej samej instalacji oraz w których produkty pośrednie są wymieniane ponad granicami instalacji. Państwa członkowskie powinny sprawdzać wnioski pod tym kątem.
- (17) W art. 10a ust. 4 dyrektywy 2003/87/WE przewidziano przydzielenie bezpłatnych uprawnień sieciom ciepłowniczym oraz kogeneracji o wysokiej sprawności. Zgodnie z art. 10b ust. 4 tej dyrektywy współczynnik ucieczki emisji mający zastosowanie do podinstalacji, co do których uważa się, że ryzyko ucieczki emisji w ich przypadku nie występuje, powinien ulegać liniowemu zmniejszeniu z 30 % w 2026 r. do 0 % w 2030 r., z wyjątkiem sieci ciepłowniczych, oraz powinien być poddawany przeglądowi na podstawie art. 30 dyrektywy. W związku z wprowadzonym rozróżnieniem na sieci ciepłownicze i wszelkie inne ciepło kwalifikujące się jako podinstalacje objęte wskaźnikiem emisyjności opartym na cieple należy wprowadzić oddzielną podinstalację cieplną w odniesieniu do sieci ciepłowniczych w celu zapewnienia przejrzystego podejścia pod względem wymogów dotyczących wzorów i szablonów danych podstawowych. Sieci ciepłownicze powinny obejmować mierzalne ciepło wykorzystywane w celu ogrzewania i chłodzenia pomieszczeń w budynkach lub obiektach, które nie wchodzą w zakres EU ETS, lub w celu wytwarzania ciepłej wody do użytku domowego.
- (18) We wskaźnikach emisyjności dla produktów należy uwzględnić skuteczne odzyskiwanie energii z gazów odlotowych oraz emisje związane z ich wykorzystaniem. Dlatego też należy w większym zakresie uwzględnić zawartość dwutlenku węgla w tych gazach odlotowych do celów określenia wartości wskaźników emisyjności dla produktów, przy wytwarzaniu których powstają gazy odlotowe. Jeżeli gazy odlotowe są wyprowadzane z procesu produkcji poza granice systemowe danego wskaźnika emisyjności dla produktów i spalane w celu wytworzenia ciepła poza granicami systemowymi zdefiniowanego procesu objętego wskaźnikiem emisyjności, powiązane emisje powinny być uwzględniane poprzez przydział dodatkowych uprawnień do emisji na podstawie wskaźnika emisyjności opartego na cieple lub paliwie. W świetle ogólnej zasady stanowiącej, że nie należy przydzielać żadnych bezpłatnych uprawnień do emisji w odniesieniu do wszelkiego wytwarzania energii elektrycznej, aby uniknąć zakłócenia konkurencji na rynkach energii elektrycznej dostarczanej do instalacji przemysłowych oraz uwzględniając

powiązanie ceny dwutlenku węgla z energią elektryczną, właściwe jest rozwiązanie przewidujące, że kiedy gazy odlotowe są wyprowadzane z procesów produkcji poza granice systemowe odpowiedniego wskaźnika emisyjności dla produktów i spalane celem wytworzenia energii elektrycznej, nie przydziela się żadnych dodatkowych uprawnień poza udziałem zawartości dwutlenku węgla w gazie odlotowym uwzględnionym w odpowiednim wskaźniku emisyjności dla produktów.

- (19) Aby uniknąć zakłóceń konkurencji oraz zachęcać do wykorzystywania gazów odlotowych, w przypadku braku informacji o składzie odnośnych strumieni gazu, emisje dwutlenku węgla, do których dochodzi poza granicami systemowymi podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności dla produktów w wyniku redukcji tlenków metali lub podobnych procesów, należy częściowo przypisać do podinstalacji wytwarzających emisje procesowe jedynie wówczas, gdy nie są one emitowane w wyniku użycia energii z gazów odlotowych.
- (20) Z uwagi na fakt, że bezpośrednie emisje i pośrednie emisje wynikające z wytwarzania energii elektrycznej były do pewnego stopnia wymienne, przy określaniu niektórych wartości wskaźników w decyzji 2011/278/UE uwzględniono pośrednie emisje związane z wytwarzaniem energii elektrycznej. W przypadku gdy wskaźniki te mają zastosowanie, należy nadal odliczać pośrednie emisje danej instalacji z zastosowaniem standardowego współczynnika emisji, który jest również stosowany do oceny narażenia sektorów na potencjalną ucieczkę emisji, określonego zgodnie z art. 10b ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE. Należy poddawać przeglądowi właściwe przepisy, między innymi w celu wzmocnienia zasady równego traktowania działalności wytwarzających ten sam produkt i w celu aktualizacji roku referencyjnego, jakim jest 2015 r., pod względem przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w latach 2026–2030.
- (21) Jeżeli mierzalne ciepło jest wymieniane między co najmniej dwiema instalacjami, przydział bezpłatnych uprawnień do emisji powinien w stosownych przypadkach być oparty na zużyciu ciepła przez instalację i uwzględniać ryzyko ucieczki emisji. Dlatego też w celu zapewnienia, by liczba przydzielanych bezpłatnych uprawnień do emisji była niezależna od struktury dostaw ciepła, uprawnienia do emisji należy przydzielać konsumentowi ciepła.
- (22) Podstawą do wyliczenia liczby bezpłatnych uprawnień, które mają zostać przydzielone instalacjom dotychczas działającym, powinny być dane historyczne dotyczące działalności. Historyczne poziomy działalności powinny opierać się na średniej arytmetycznej działalności w okresach odniesienia. Okresy odniesienia są wystarczająco długie, aby zapewnić możliwość uznania ich za reprezentacyjne dla okresów, na które przydzielane są uprawnienia, które także obejmują pięć lat kalendarzowych. W przypadku nowych instalacji, jak określono w art. 3 lit. h) dyrektywy 2003/87/WE, poziomy działalności należy określać w oparciu o poziomy działalności w pierwszym roku kalendarzowym eksploatacji po roku rozpoczęcia normalnej eksploatacji, ponieważ poziomy działalności zgłaszane w odniesieniu do pełnego roku są uważane za bardziej reprezentatywne niż wartość za pierwszy rok eksploatacji, która może obejmować jedynie krótki okres. W porównaniu z okresem 2013–2020, w związku z wprowadzeniem dostosowań w odniesieniu do przydziału uprawnień zgodnie z art. 10a ust. 20 dyrektywy 2003/87/WE, nie ma potrzeby zachowania koncepcji znaczącej zmiany zdolności produkcyjnej.
- (23) W celu zapewnienia, aby z upływem czasu poprzez EU ETS została osiągnięta redukcja emisji gazów cieplarnianych, w dyrektywie 2003/87/WE przewidziano

liniowe zmniejszanie się liczby uprawnień w całej Unii. Jeżeli chodzi o wytwórców energii elektrycznej, zgodnie z art. 10a ust. 4 tej dyrektywy zastosowanie ma współczynnik liniowy redukcji, przy czym punktem odniesienia jest 2013 r., o ile nie ma zastosowania jednorodny międzysektorowy współczynnik korygujący. Wartość współczynnika liniowego redukcji zwiększa się do 2,2 % rocznie od 2021 r.

- (24) W przypadku nowych instalacji współczynnik liniowy redukcji ma zastosowanie, przy czym punktem odniesienia jest pierwszy rok odpowiedniego okresu, na który przydzielane są uprawnienia.
- (25) Jednorodny międzysektorowy współczynnik korygujący mający zastosowanie w każdym roku w okresie 2021–2025 oraz 2026–2030 do instalacji, które nie zostały zidentyfikowane jako wytwórcy energii elektrycznej i nie są nowymi instalacjami, na podstawie art. 10a ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE, powinien zostać określony w oparciu o wstępną roczną liczbę bezpłatnych uprawnień do emisji przydzielonych w każdym okresie, obliczanych w odniesieniu do tych instalacji na mocy niniejszego rozporządzenia, z wyłączeniem instalacji, które podlegają wyłączeniu z EU ETS przez państwa członkowskie zgodnie z art. 27 lub art. 27a wspomnianej dyrektywy. Uzyskaną liczbę bezpłatnych uprawnień do emisji przydzielanych każdego roku w tych dwóch okresach należy porównać z roczną liczbą uprawnień obliczoną zgodnie z art. 10a ust. 5 i art. 10a ust. 5a dyrektywy 2003/87/WE w odniesieniu do instalacji, z uwzględnieniem odpowiedniego udziału rocznej liczby uprawnień dla całej Unii, określonej na podstawie art. 9 tej dyrektywy, oraz odpowiedniej liczby emisji włączonych do EU ETS dopiero w latach 2021–2025 lub 2026–2030, w stosownych przypadkach.
- (26) Prowadzący instalacje, którzy ubiegają się o przydział bezpłatnych uprawnień, powinni mieć możliwość rezygnacji z całości lub części swojego przydziału, poprzez złożenie w dowolnym momencie w trakcie trwania okresu, na który przydzielone są uprawnienia, wniosku do odpowiedniego właściwego organu. Aby zachować pewność i przewidywalność, prowadzący instalacje nie powinni mieć prawa do wycofania takiego wniosku w odniesieniu do tego samego okresu, na który przydzielone są uprawnienia. Po zrzeczeniu się przydziału prowadzący instalacje powinni nadal monitorować niezbędne dane i składać raporty w tym zakresie w celu zapewnienia sobie możliwości ubiegania się o przydział bezpłatnych uprawnień w następnym okresie, na który przydzielane są uprawnienia. Powinni oni również nadal co roku monitorować swoje emisje i składać raporty w tym zakresie, a także przekazywać odpowiednie ilości uprawnień.
- (27) Aby zapewnić równe traktowanie instalacji, należy ustanowić zasady połączeń i podziałów instalacji.
- (28) Aby ułatwić gromadzenie danych od prowadzących instalacje oraz obliczanie uprawnień do emisji, które mają być przydzielane przez państwa członkowskie w odniesieniu do nowych instalacji, należy określić zasady składania wniosków przez takie instalacje.
- (29) W celu zapewnienia, aby żadne uprawnienia do emisji nie zostały przydzielone nieodpłatnie instalacji, która zaprzestała działalności, niezbędne jest określenie warunków, zgodnie z którymi uznaje się, że instalacja zaprzestała działalności.
- (30) Art. 191 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) stanowi, że polityka Unii w zakresie środowiska opiera się na zasadzie „zanieczyszczający płaci”, i na tej podstawie dyrektywa 2003/87/WE przewiduje, że z upływem czasu nastąpi

przejście do całkowitej sprzedaży uprawnień na aukcji. Unikanie ucieczki emisji uzasadnia tymczasowe odraczenie przejścia do całkowitej sprzedaży uprawnień na aukcji, zaś ukierunkowany przydział bezpłatnych uprawnień dla przemysłu jest uzasadniony, gdyż ma zapobiegać rzeczywistemu ryzyku wzrostu emisji gazów cieplarnianych w państwach trzecich, w których przemysł nie podlega porównywalnym ograniczeniom w zakresie emisji dwutlenku węgla, tak długo aż w innych dużych gospodarkach nie zostaną podjęte porównywalne działania w zakresie polityki klimatycznej. Ponadto zasady przydziału bezpłatnych uprawnień powinny zachęcać do redukcji emisji zgodnie ze zobowiązaniem Unii dotyczącym redukcji łącznej emisji gazów cieplarnianych do 2030 r. o co najmniej 40 % poniżej poziomów z 1990 r. Należy zwiększyć zachęty do redukcji emisji w odniesieniu do działalności, które wytwarzają ten sam produkt.

- (31) Zgodnie z praktyką Komisji polegającą na konsultowaniu się z ekspertami podczas przygotowywania aktów delegowanych przeprowadzono konsultacje w sprawie dokumentów z grupą ekspercką Komisji ds. polityki przeciwdziałania zmianie klimatu, w której skład wchodzi eksperci z państw członkowskich, sektora przemysłu i innych odpowiednich organizacji, w tym przedstawiciele społeczeństwa obywatelskiego, i która przekazała również uwagi i sugestie dotyczące szeregu elementów wniosku i spotkała się trzykrotnie w okresie od maja do lipca 2018 r.
- (32) Niniejsze rozporządzenie powinno wejść w życie w trybie pilnym, ponieważ prowadzący instalacje są zobowiązani zachować zgodność z jego przepisami w zakresie raportowania danych podstawowych od kwietnia lub maja 2019 r., zgodnie z art. 10a ust. 1 dyrektywy 2003/87/WE,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Zakres

Niniejsze rozporządzenie stosuje się do przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji na mocy rozdziału III (instalacje stacjonarne) dyrektywy 2003/87/WE w odniesieniu do okresów, na które przydzielane są uprawnienia, począwszy od 2021 r., z wyjątkiem przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji na modernizację wytwarzania energii elektrycznej na podstawie art. 10c dyrektywy 2003/87/WE.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „instalacja dotychczas działająca” oznacza każdą instalację prowadzącą jedno lub więcej działań wskazanych w załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE lub prowadzącą po raz pierwszy działanie włączone do unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji (EU ETS) zgodnie z art. 24 powyższej dyrektywy, która uzyskała zezwolenie na emisję gazów cieplarnianych przed dniem lub w dniu:
- a) 30 czerwca 2019 r. w przypadku okresu 2021–2025,

- b) 30 czerwca 2024 r. w przypadku okresu 2026–2030;
- 2) „podinstalacja objęta wskaźnikiem emisyjności dla produktów” oznacza czynniki produkcji, produkty i odpowiadające im emisje, które dotyczą wytwarzania produktu, dla którego w załączniku I ustanowiono wskaźnik emisyjności;
 - 3) „podinstalacja objęta wskaźnikiem emisyjności opartym na ciepłe” oznacza czynniki produkcji, produkty i odpowiadające im emisje, które nie są objęte zakresem podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności dla produktów i które odnoszą się do wytwarzania, wprowadzania z instalacji objętej EU ETS, lub do obu tych sytuacji, mierzalnego ciepła innego niż wytworzone za pomocą energii elektrycznej, które jest:
 - a) zużywane w granicach instalacji do wytworzenia produktów, uzyskania energii mechanicznej innej niż wykorzystywana do produkcji energii elektrycznej, do ogrzewania lub chłodzenia w obrębie instalacji, z wyjątkiem zużycia do produkcji energii elektrycznej, lub
 - b) wyprowadzane do instalacji lub innego podmiotu nieobjętego EU ETS innego niż sieć ciepłownicza, z wyjątkiem wyprowadzania w celu wytworzenia energii elektrycznej;
 - 4) „sieć ciepłownicza” oznacza dystrybucję mierzalnego ciepła w celu ogrzewania lub chłodzenia przestrzeni lub w celu wytwarzania ciepłej wody do użytku domowego za pośrednictwem sieci, do budynków lub obiektów nieobjętych EU ETS, z wyjątkiem mierzalnego ciepła stosowanego do wytwarzania produktów i powiązanych działań lub do wytwarzania energii elektrycznej;
 - 5) „podinstalacja sieci ciepłowniczej” oznacza czynniki produkcji, produkty i odpowiadające im emisje, które nie są objęte zakresem podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności dla produktów i które odnoszą się do wytwarzania, wprowadzania z instalacji objętej EU ETS, lub do obu tych sytuacji, mierzalnego ciepła, które jest wyprowadzane do celów sieci ciepłowniczej;
 - 6) „podinstalacja objęta wskaźnikiem emisyjności opartym na paliwie” oznacza czynniki produkcji, produkty i odpowiadające im emisje, które nie są objęte zakresem podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności dla produktów i które odnoszą się do wytwarzania niemierzalnego ciepła zużywanego poprzez spalanie paliw do wytwarzania produktów lub uzyskania energii mechanicznej innej niż wykorzystywana do produkcji energii elektrycznej, do ogrzewania lub chłodzenia w obrębie instalacji, z wyjątkiem zużycia do produkcji energii elektrycznej, w tym spalanie na pochodniach dla zapewnienia bezpieczeństwa;
 - 7) „mierzalne ciepło” oznacza przepływ netto ciepła transportowanego za pośrednictwem identyfikowalnych rurociągów lub kanałów przy zastosowaniu nośnika ciepła, takiego jak w szczególności para, gorące powietrze, woda, olej, metale ciekłe i sole, dla których zainstalowano lub można zainstalować ciepłomierz;
 - 8) „ciepłomierz” oznacza miernik energii cieplnej (MI-004) w rozumieniu załącznika VI do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/32/UE⁷ lub każde inne urządzenie do pomiaru i zapisu ilości energii cieplnej wytwarzanej w oparciu o objętości i temperatury przepływu;
 - 9) „niemierzalne ciepło” oznacza każde ciepło inne niż mierzalne ciepło;

⁷ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/32/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do udostępniania na rynku przyrządów pomiarowych (Dz.U. L 96 z 29.3.2014, s. 149).

- 10) „podinstalacja wytwarzająca emisje procesowe” oznacza emisje gazów cieplarnianych wymienionych w załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE, innych niż dwutlenek węgla, do których dochodzi poza granicami systemowymi wskaźnika emisyjności dla produktów zawartego w załączniku I do niniejszego rozporządzenia, lub emisje dwutlenku węgla, do których dochodzi poza granicami systemowymi wskaźnika emisyjności dla produktów zawartego w załączniku I do niniejszego rozporządzenia, powstałe jako bezpośredni i natychmiastowy skutek każdego z następujących działań i emisji pochodzących ze spalania gazów odlotowych, mających na celu produkcję mierzalnego ciepła, niemierzalnego ciepła lub energii elektrycznej, pod warunkiem że odjęte są potencjalne emisje powstałe ze spalania określonej ilości gazu ziemnego, równe technicznie możliwej do wykorzystania zawartości energii spalonego niezupełnie utlenionego węgla:
- a) chemicznej, elektrolitycznej lub pirometalurgicznej redukcji związków metali zawartych w rudach, koncentratkach lub materiałach wtórnych, których pierwotnym celem nie jest produkcja ciepła;
 - b) usunięcia zanieczyszczeń z metali i ich związków, których pierwotnym celem nie jest produkcja ciepła;
 - c) pirolizy węglanów, z wyjątkiem oczyszczania gazów odlotowych, której pierwotnym celem nie jest produkcja ciepła;
 - d) syntez chemicznych produktów i produktów pośrednich, w których materiał zawierający węgiel uczestniczy w reakcjach, których pierwotnym celem nie jest produkcja ciepła;
 - e) zastosowania dodatków lub surowców zawierających węgiel, których pierwotnym celem nie jest produkcja ciepła;
 - f) chemicznej lub elektrolitycznej redukcji tlenków metali lub tlenków niemetalu, takich jak tlenki krzemu i fosforany, której pierwotnym celem nie jest produkcja ciepła;
- 11) „gaz odlotowy” oznacza gaz zawierający niezupełnie utleniony węgiel w stanie gazowym, w standardowych warunkach, powstały w wyniku procesów wymienionych w pkt 10, przy czym „standardowe warunki” oznaczają temperaturę wynoszącą 273,15 K i ciśnienie wynoszące 101 325 Pa, określające normalny metr sześcienny (Nm³) zgodnie z art. 3 ust. 50 rozporządzenia Komisji (UE) nr 601/2012⁸;
- 12) „rozpoczęcie normalnej działalności” oznacza pierwszy dzień działalności;
- 13) „spalanie na pochodniach dla zapewnienia bezpieczeństwa” oznacza spalanie paliw doświadczalnych lub ulegających znacznym wahaniom ilości gazów technologicznych lub pozostałości gazów w jednostce wystawionej na zakłócenia atmosferyczne, którego wyraźnie wymaga się ze względów bezpieczeństwa w ramach odpowiednich pozwoleń dla danej instalacji;
- 14) „okres odniesienia” oznacza pięć lat kalendarzowych poprzedzających termin przekazania Komisji danych na podstawie art. 11 ust. 1 dyrektywy 2003/87/WE;
- 15) „okres, na który przydzielane są uprawnienia” oznacza pięcioletni okres rozpoczynający się w dniu 1 stycznia 2021 r. oraz każdy kolejny okres pięciu lat;

⁸ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 601/2012 z dnia 21 czerwca 2012 r. w sprawie monitorowania i raportowania w zakresie emisji gazów cieplarnianych zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 181 z 12.7.2012, s. 30).

- 16) „niepewność” oznacza parametr związany z wynikiem określania wielkości, charakteryzujący rozproszenie wartości, jakie można racjonalnie przypisać danej wielkości, odzwierciedlający wpływ zarówno czynników systematycznych, jak i losowych, wyrażony w procentach oraz o przedziale ufności wokół wartości średniej wynoszącym 95 %, z uwzględnieniem wszelkiej asymetrii w rozkładzie wartości;
- 17) „połączenie” oznacza połączenie co najmniej dwóch instalacji posiadających już zezwolenie na emisję gazów cieplarnianych, pod warunkiem że są one technicznie ze sobą połączone i działają w tym samym obiekcie, a powstała w wyniku połączenia instalacja jest objęta jednym zezwoleniem na emisję gazów cieplarnianych;
- 18) „podział” oznacza podział instalacji na co najmniej dwie instalacje objęte oddzielnymi zezwoleniami na emisję gazów cieplarnianych, które są prowadzone przez różnych prowadzących instalacje.

Artykuł 3

Krajowe uzgodnienia administracyjne

Oprócz wyznaczenia właściwego organu lub organów zgodnie z art. 18 dyrektywy 2003/87/WE państwa członkowskie podejmują właściwe uzgodnienia administracyjne w celu wdrożenia przepisów niniejszego rozporządzenia.

ROZDZIAŁ II

ZASADY DOTYCZĄCE WNIOSKÓW ORAZ RAPORTOWANIA I MONITOROWANIA DANYCH

Artykuł 4

Wniosek prowadzących instalacje dotychczas działające o przydział bezpłatnych uprawnień

1. Prowadzący instalację kwalifikującą się do przydziału bezpłatnych uprawnień na podstawie art. 10a dyrektywy 2003/87/WE może przedłożyć właściwemu organowi wniosek o przydział bezpłatnych uprawnień na okres, na który przydzielane są uprawnienia. Taki wniosek przedkłada się przed dniem 30 maja 2019 r. w przypadku pierwszego okresu, na który przydzielane są uprawnienia, oraz co pięć lat od tej daty.
Państwa członkowskie mogą ustanawiać alternatywne terminy na złożenie takiego wniosku, które nie mogą jednak być dłuższe ani krótsze o więcej niż jeden miesiąc w porównaniu z terminem przewidzianym w pierwszym akapicie.
2. Do wniosku o przydział bezpłatnych uprawnień złożonego na podstawie ust. 1 należy dołączyć następujące dane:
 - a) raport dotyczący danych podstawowych zweryfikowany jako zadowalający zgodnie ze środkami przyjętymi na podstawie art. 15 dyrektywy 2003/87/WE, zawierający dane dotyczące instalacji oraz jej podinstalacji, jak określono w art. 10 i w załącznikach I i II do niniejszego rozporządzenia, z uwzględnieniem, do celów obliczenia historycznych poziomów działalności w odniesieniu do poszczególnych wskaźników emisyjności dla produktów, załącznika III do niniejszego rozporządzenia, zawierający każdy parametr wymieniony w załączniku IV do niniejszego rozporządzenia i obejmujący

okres odniesienia odnoszący się do okresu, na który przydzielane są uprawnienia, którego wniosek dotyczy;

- b) plan metodyki monitorowania stanowiący podstawę raportu dotyczącego danych podstawowych oraz sprawozdania z weryfikacji, zgodnie z załącznikiem VI;
- c) sprawozdanie z weryfikacji sporządzone zgodnie ze środkami przyjętymi na podstawie art. 15 dyrektywy 2003/87/WE w odniesieniu do raportu dotyczącego danych podstawowych oraz w odniesieniu do planu metodyki monitorowania, o ile nie został on jeszcze zatwierdzony przez właściwy organ.

Artykuł 5

Wniosek nowej instalacji o przydział bezpłatnych uprawnień

1. Na wniosek nowej instalacji zainteresowane państwo członkowskie w oparciu o niniejsze rozporządzenie określa liczbę uprawnień, które zostaną przydzielone bezpłatnie instalacji tego prowadzącego instalację, gdy rozpocznie ona normalną działalność.
2. Prowadzący instalację dzieli daną instalację na podinstalacje zgodnie z art. 10. Na poparcie wniosku, o którym mowa w ust. 1, prowadzący instalację przedkłada właściwemu organowi wszystkie istotne informacje oraz raport dotyczący danych o nowej instalacji, zawierający każdy parametr wymieniony w załączniku IV sekcja 1 i 2 dla każdej podinstalacji oddzielnie, za pierwszy rok kalendarzowy po rozpoczęciu normalnej działalności, a także plan metodyki monitorowania, o którym mowa w art. 8, oraz sprawozdanie z weryfikacji sporządzone zgodnie ze środkami przyjętymi na podstawie art. 15 dyrektywy 2003/87/WE, a ponadto prowadzący instalację wskazuje właściwemu organowi datę rozpoczęcia normalnej działalności.
3. Jeżeli wniosek nowej instalacji spełnia wszystkie warunki określone w ust. 2 i jest zgodny z zasadami przydziału określonymi w art. 17–22, wówczas zarówno wniosek, jak i wskazana data rozpoczęcia normalnej działalności zostają zatwierdzone przez właściwy organ.
4. Właściwe organy przyjmują jedynie dane przedłożone na podstawie niniejszego artykułu, które w wyniku weryfikacji zostały uznane za zadowalające przez weryfikatora, zgodnie z wymogami określonymi w środkach przyjętych na podstawie art. 15 dyrektywy 2003/87/WE.

Artykuł 6

Ogólny obowiązek monitorowania

Prowadzący instalację ubiegający się o przydział bezpłatnych uprawnień lub otrzymujący ten przydział na podstawie art. 10a dyrektywy 2003/87/WE monitoruje dane, które należy przedłożyć, wymienione w załączniku IV do niniejszego rozporządzenia, w oparciu o plan metodyki monitorowania zatwierdzony przez właściwy organ do dnia 31 grudnia 2020 r.

Artykuł 7

Zasady monitorowania

1. Prowadzący instalacje określają pełne i spójne dane oraz zapewniają, aby nie dochodziło do jakiegokolwiek pokrywania się w odniesieniu do podinstalacji ani do podwójnego liczenia. Prowadzący instalacje stosują zasady określania przedstawione w załączniku VII, dochowują należytej staranności i wykorzystują źródła danych charakteryzujące się najwyższą możliwą do osiągnięcia dokładnością, na podstawie załącznika VII sekcja 4.
2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 prowadzący instalację może wykorzystać inne źródła danych zgodnie z załącznikiem VII sekcje 4.4–4.6, jeżeli spełniony zostanie którykolwiek z poniższych warunków:
 - d) wykorzystanie najdokładniejszych źródeł danych na podstawie załącznika VII sekcja 4 nie jest technicznie wykonalne;
 - e) wykorzystanie najdokładniejszych źródeł danych na podstawie załącznika VII sekcja 4 prowadziłyby do nieracjonalnych kosztów;
 - f) w oparciu o uproszczoną ocenę niepewności, w której wskazuje się główne źródła niepewności i przeprowadza się ocenę ich powiązanych poziomów niepewności, prowadzący instalację wykazuje w sposób przekonujący dla właściwego organu, że powiązany poziom dokładności źródeł danych, które zaproponował prowadzący instalację, jest równoważny lub wyższy niż poziom dokładności najdokładniejszych źródeł danych na podstawie załącznika VII sekcja 4.
3. Prowadzący instalacje prowadzą kompletne i przejrzyste rejestry wszystkich danych wymienionych w załączniku IV, a także dokumentów potwierdzających, przez co najmniej 10 lat od dnia złożenia wniosku o przydział bezpłatnych uprawnień. Prowadzący instalację udostępnia te dane i dokumenty na wniosek właściwemu organowi i weryfikatorowi.

Artykuł 8

Treść i przedkładanie planu metodyki monitorowania

1. Prowadzący instalację ubiegający się o przydział bezpłatnych uprawnień na podstawie art. 4 ust. 2 i art. 5 ust. 2 opracowuje plan metodyki monitorowania, zawierający w szczególności opis instalacji i jej podinstalacji, procesów produkcji oraz szczegółowy opis metodyki monitorowania i źródeł danych. Plan metodyki monitorowania zawiera szczegółową, kompletną i przejrzystą dokumentację wszystkich odpowiednich etapów gromadzenia danych, a także zawiera co najmniej elementy wymienione w załączniku VI.
2. Dla każdego parametru wymienionego w załączniku IV prowadzący instalację wybiera metodę monitorowania w oparciu o zasady określone w art. 7 oraz w oparciu o wymogi metodologiczne określone w załączniku VII. Na podstawie oceny ryzyka przeprowadzonej zgodnie z art. 11 ust. 1 oraz procedur kontroli, o których mowa w art. 11 ust. 2, przy wyborze metod monitorowania prowadzący instalację przyznaje pierwszeństwo metodom monitorowania, które dają najbardziej wiarygodne wyniki, minimalizują ryzyko wystąpienia luki w danych i są najmniej narażone na ryzyko nieodłączne, w tym ryzyko zawodności systemów kontroli wewnętrznej. Wybraną metodę należy udokumentować w planie metodyki monitorowania.

3. Jeżeli załącznik VI zawiera odniesienie do danej procedury, a także na potrzeby art. 12 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 601/2012, prowadzący instalację ustanawia, dokumentuje, wdraża i utrzymuje taką procedurę niezależnie od planu metodyki monitorowania. Prowadzący instalację udostępnia wszelką pisemną dokumentację procedur właściwemu organowi na jego wniosek.
4. Prowadzący instalację przedkłada plan metodyki monitorowania właściwemu organowi do zatwierdzenia w terminie określonym w art. 4 ust. 1. Państwa członkowskie mogą ustanowić wcześniejszy termin przedłożenia planu metodyki monitorowania i mogą wymagać zatwierdzenia planu metodyki monitorowania przez właściwy organ przed złożeniem wniosku o przydział bezpłatnych uprawnień.
5. W przypadku gdy prowadzący instalację wnioskuje o przydział bezpłatnych uprawnień, ale zrzekł się przydziału za poprzedni okres, na który przydzielane były uprawnienia, prowadzący instalację przedkłada plan metodyki monitorowania do zatwierdzenia nie później niż sześć miesięcy przed terminem wyznaczonym na złożenie wniosku na podstawie art. 4 ust. 1.

Artykuł 9

Zmiany planu metodyki monitorowania

1. Prowadzący instalację regularnie sprawdza, czy plan metodyki monitorowania stanowi odzwierciedlenie charakteru i funkcjonowania instalacji, a także czy można go udoskonalić. W tym celu prowadzący instalację uwzględnia wszystkie zalecenia dotyczące ulepszeń zawarte w odpowiednim sprawozdaniu z weryfikacji.
2. Prowadzący instalację zmienia plan metodyki monitorowania w każdej z następujących sytuacji:
 - g) wystąpienie nowych emisji lub poziomów działalności spowodowanych nowymi rodzajami działalności lub użyciem nowych paliw lub materiałów, nieuwzględnionych jeszcze w planie metodyki monitorowania;
 - h) użycie nowych rodzajów przyrządów pomiarowych, metod pobierania próbek lub metod analitycznych, lub wystąpienia innych przyczyn prowadzących do większej dokładności w określaniu zgłoszonych danych;
 - i) stwierdzenie nieprawidłowości danych uzyskanych przy zastosowaniu dotychczasowej metodyki monitorowania;
 - j) stwierdzenie, że plan metodyki monitorowania nie jest lub przestał być zgodny z wymogami niniejszego rozporządzenia;
 - k) konieczność wdrożenia zaleceń dotyczących udoskonaleń planu metodyki monitorowania zawartych w sprawozdaniu z weryfikacji.
3. Prowadzący instalację bezzwłocznie zgłasza właściwemu organowi wszelkie planowane zmiany planu metodyki monitorowania. Państwo członkowskie może jednak zezwolić prowadzącemu instalację na zgłoszenie planowanych zmian planu metodyki monitorowania, które nie są istotne w rozumieniu ust. 5, do dnia 31 grudnia tego samego roku lub z zachowaniem innego terminu ustalonego przez to państwo członkowskie.
4. Każda istotna zmiana planu metodyki monitorowania w rozumieniu ust. 5 podlega zatwierdzeniu przez właściwy organ. Jeżeli właściwy organ uzna, że zmiana, którą

prowadzący instalację zgłosił jako istotną, nie jest istotna, poinformuje o tym fakcie prowadzącego instalację.

5. Za istotne uznaje się następujące zmiany planu metodyki monitorowania instalacji:
 - l) zmiany wynikające ze zmian w instalacji, w szczególności nowych podinstalacji, zmian granic istniejących podinstalacji lub zamknięć podinstalacji;
 - m) zmiana metodyki monitorowania określonej w załączniku VII sekcje 4.4–4.6 na inną metodykę określoną w tych sekcjach;
 - n) zmiana domyślnej wartości lub metody szacowania określonej w planie metodyki monitorowania;
 - o) zmiany na wniosek właściwego organu w celu zapewnienia zgodności planu metodyki monitorowania z wymogami zawartymi w niniejszym rozporządzeniu.
6. Prowadzący instalację prowadzi rejestr wszystkich zmian planu metodyki monitorowania. Każdy wpis zawiera następujące informacje:
 - p) przejrzysty opis zmian;
 - q) uzasadnienie zmian;
 - r) termin zgłoszenia planowanej zmiany właściwemu organowi;
 - s) datę potwierdzenia przez właściwy organ odbioru zgłoszenia, o którym mowa w ust. 3, o ile występuje, oraz termin zatwierdzenia lub przekazania informacji, o której mowa w ust. 4;
 - t) datę rozpoczęcia wdrażania zmienionego planu metodyki monitorowania.

Artykuł 10

Podział na podinstalacje

1. Do celów raportowania i monitorowania danych prowadzący instalację dokonuje podziału każdej instalacji kwalifikującej się do przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji na podstawie art. 10a dyrektywy 2003/87/WE na podinstalacje. W tym celu czynniki produkcji, produkty i emisje instalacji przypisuje się do co najmniej jednej podinstalacji poprzez ustanowienie, w stosownych przypadkach, metody obliczenia poszczególnych części odpowiednich czynników produkcji, produktów i emisji, które mają zostać przypisane do poszczególnych podinstalacji.
2. W celu przypisania czynników produkcji, produktów i emisji instalacji do podinstalacji prowadzący instalację przeprowadza następujące czynności w porządku malejącym:
 - a) jeżeli w instalacji wytwarzany jest którykolwiek z produktów określonych w odniesieniu do wskaźników emisyjności dla produktów wymienionych w załączniku I, wówczas prowadzący instalację przypisuje powiązane czynniki produkcji, produkty i emisje odpowiednio do podinstalacji objętych wskaźnikiem emisyjności dla produktów, stosując zasady określone w załączniku VII;
 - b) jeżeli dla instalacji właściwe są czynniki produkcji, produkty i emisje kwalifikujące się do podinstalacji objętych wskaźnikiem emisyjności opartym

na ciepłe lub podinstalacji sieci ciepłowniczej i nie kwalifikują się one do żadnej z podinstalacji, o których mowa w lit. a), wówczas prowadzący instalację przypisuje je odpowiednio do podinstalacji objętych wskaźnikiem emisyjności opartym na ciepłe lub podinstalacji sieci ciepłowniczej, stosując zasady określone w załączniku VII;

- c) jeżeli dla instalacji właściwe są czynniki produkcji, produkty i emisje kwalifikujące się do podinstalacji objętych wskaźnikiem emisyjności opartym na paliwie i nie kwalifikują się one do żadnej z podinstalacji, o których mowa w lit. a) lub b), wówczas prowadzący instalację przypisuje je odpowiednio do podinstalacji objętych wskaźnikiem emisyjności opartym na paliwie, stosując zasady określone w załączniku VII;
- d) jeżeli dla instalacji właściwe są czynniki produkcji, produkty i emisje kwalifikujące się do podinstalacji wytwarzających emisje procesowe i nie kwalifikują się one do żadnej z podinstalacji, o których mowa w lit. a), b) lub c), wówczas prowadzący instalację przypisuje je odpowiednio do podinstalacji wytwarzających emisje procesowe, stosując zasady określone w załączniku VII.

3. W odniesieniu do podinstalacji objętych wskaźnikiem emisyjności opartym na ciepłe, podinstalacji objętych wskaźnikiem emisyjności opartym na paliwie oraz podinstalacji wytwarzających emisje procesowe prowadzący instalację na podstawie kodów NACE i PRODCOM stosuje wyraźne rozróżnienie, czy dany proces wykorzystuje się w sektorze lub podsektorze uważanym za narażony na znaczące ryzyko ucieczki emisji, czy też danego procesu nie wykorzystuje się w takim sektorze lub podsektorze, jak określono zgodnie z art. 10b ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE. Ponadto prowadzący instalację rozróżnia między ilością mierzalnego ciepła wyprowadzanego do celów sieci ciepłowniczej a mierzalnym ciepłem, którego nie wykorzystuje się w sektorze lub podsektorze uważanym za narażony na znaczące ryzyko ucieczki emisji, określonym zgodnie z art. 10b ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE.

W przypadku gdy co najmniej 95 % poziomu działalności podinstalacji objętych wskaźnikiem emisyjności opartym na ciepłe, podinstalacji objętych wskaźnikiem emisyjności opartym na paliwie lub podinstalacji wytwarzających emisje procesowe wykorzystuje się w sektorach lub podsektorach uważanych za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji, określonych zgodnie z art. 10b ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE, lub w przypadku gdy co najmniej 95 % poziomu działalności podinstalacji objętych wskaźnikiem emisyjności opartym na ciepłe, podinstalacji objętych wskaźnikiem emisyjności opartym na paliwie lub podinstalacji wytwarzających emisje procesowe wykorzystuje się w sektorach lub podsektorach nieuwzględnionych za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji, prowadzący instalację jest zwolniony z wymogu dostarczenia danych pozwalających na dokonanie rozróżnienia ze względu na narażenie na ucieczkę emisji.

W przypadku gdy co najmniej 95 % poziomu działalności podinstalacji sieci ciepłowniczej lub podinstalacji objętych wskaźnikiem emisyjności opartym na ciepłe można przypisać do jednej z tych podinstalacji, prowadzący instalację może przypisać łączny poziom działalności tych podinstalacji do tej podinstalacji, której poziom działalności jest najwyższy.

4. Jeżeli instalacja objęta EU ETS wytworzyła mierzalne ciepło i wyprowadziła je do instalacji lub innego podmiotu nieobjętego EU ETS, prowadzący instalację uznaje, że danego procesu podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności opartym na ciepłe

w odniesieniu do tego ciepła nie wykorzystuje się w sektorze lub podsektorze narażonym na znaczące ryzyko ucieczki emisji, określonym zgodnie z art. 10b ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE, chyba że prowadzący instalację przedstawi przekonujący dla właściwego organu dowód, że konsument mierzalnego ciepła należy do sektora lub podsektora uważanego za narażony na znaczące ryzyko ucieczki emisji, określonego zgodnie z art. 10b ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE.

Aby dokonać rozróżnienia mierzalnego ciepła, które można przypisać do podinstalacji sieci ciepłowniczej, prowadzący instalację przedstawia przekonujący dla właściwego organu dowód, że mierzalne ciepło jest wyprowadzane do sieci ciepłowniczej.

5. Dokonując podziału zgodnie z ust. 1 i 2, prowadzący instalację zapewnia, aby spełnione zostały wszystkie następujące warunki:
- a) każdy fizyczny produkt instalacji musi być przypisany do jednej podinstalacji bez żadnego pominięcia czy podwójnego liczenia;
 - b) całkowita ilość wszystkich strumieni materiałów wsadowych i emisji instalacji wymienionych w planie monitorowania instalacji zatwierdzonym zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 601/2012 musi być przypisana do podinstalacji bez żadnego pominięcia czy podwójnego liczenia, chyba że odnoszą się one do jakiegokolwiek procesu niekwalifikującego się do przydziału bezpłatnych uprawnień, takiego jak wytwarzanie energii elektrycznej w instalacji, spalanie inne niż spalanie na pochodniach dla zapewnienia bezpieczeństwa, które nie jest objęte zakresem podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności dla produktów, lub wytwarzanie mierzalnego ciepła wyprowadzanego do innych instalacji objętych EU ETS;
 - c) całkowita ilość mierzalnego ciepła netto kwalifikującego się do przydziału bezpłatnych uprawnień, wytworzonego w ramach instalacji bądź wprowadzanego lub wyprowadzanego przez instalację, jak również ilość przekazywana między podinstalacjami, musi być przypisana do podinstalacji bez żadnego pominięcia czy podwójnego liczenia;
 - d) w przypadku wszelkiego mierzalnego ciepła wytworzonego, wprowadzonego lub wyprowadzonego przez podinstalację musi być udokumentowane, czy mierzalne ciepło zostało wytworzone w procesie spalania w ramach instalacji objętej EU ETS, wprowadzone z innych procesów wytwarzania ciepła lub wprowadzone z podmiotów nieobjętych EU ETS;
 - e) w przypadku gdy w ramach instalacji wytwarzana jest energia elektryczna, ilości wytworzone w ramach podinstalacji objętych wskaźnikiem emisyjności dla produktów muszą być przypisane do tych podinstalacji bez żadnego pominięcia czy podwójnego liczenia;
 - f) w przypadku każdej podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności dla produktów, jeżeli zamienność paliwa i energii elektrycznej jest odpowiednia zgodnie z załącznikiem I sekcja 2, odpowiednia ilość zużytej energii elektrycznej musi być wskazana i przypisana oddzielnie;
 - g) w przypadku gdy produkty podinstalacji obejmują materiały zawierające węgiel w postaci wyprowadzanych paliw, produktów, produktów ubocznych, materiałów wsadowych do innych podinstalacji lub instalacji, czy też gazów odlotowych, produkty te muszą być przypisane do podinstalacji bez żadnego pominięcia czy podwójnego liczenia, jeżeli nie są objęte lit. b);

- h) emisje dwutlenku węgla, do których dochodzi poza granicami systemowymi podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności dla produktów w wyniku procesów wymienionych w art. 2 ust. 10 lit. a)–f), muszą być przypisane do podinstalacji wytwarzającej emisje procesowe w zakresie, w którym można wykazać w sposób przekonujący dla właściwego organu, że emisje te powstały jako bezpośredni i natychmiastowy skutek któregośkolwiek z działań wymienionych w art. 2 ust. 10 oraz że nie powstały one w wyniku późniejszego utlenienia niezupełnie utlenionego węgla w stanie gazowym w standardowych warunkach;
- i) w przypadku gdy do emisji dwutlenku węgla pochodzących ze spalania gazów odlotowych, które nie służą do wytwarzania mierzalnego ciepła, niemierzalnego ciepła lub energii elektrycznej, dochodzi poza granicami systemowymi podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności dla produktów w wyniku procesów wymienionych w art. 2 ust. 10 lit. a)–f), 75 % ilości zawartości dwutlenku węgla w gazie odlotowym musi być potraktowane jako przekształcone w dwutlenek węgla i w tej formie przypisane do podinstalacji wytwarzającej emisje procesowe;
- j) aby uniknąć jakiegokolwiek podwójnego liczenia, produkty powstałe w wyniku danego procesu produkcji przywrócone do tego samego procesu produkcji muszą być odjęte od rocznych poziomów działalności odpowiednio zgodnie z definicjami produktów określonymi w załączniku I;
- k) jeżeli mierzalne ciepło jest odzyskiwane z procesów objętych zakresem podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności opartym na paliwie, aby uniknąć podwójnego liczenia, od ilości zużytego paliwa muszą być odjęte odpowiednie ilości mierzalnego ciepła netto podzielone przez sprawność referencyjną wynoszącą 90 %. W ten sam sposób traktuje się odzyskiwanie ciepła z procesów objętych zakresem podinstalacji wytwarzającej emisje procesowe.

Artykuł 11

System kontroli

1. Prowadzący instalację wskazuje źródła ryzyka wystąpienia błędów w przepływie danych, od danych pierwotnych po dane końcowe, w raporcie dotyczącym danych podstawowych, a także ustanawia, dokumentuje, wdraża i utrzymuje skuteczny system kontroli w celu zapewnienia, aby raporty sporządzone w wyniku działań w zakresie przepływu danych nie zawierały nieprawidłowości i były zgodne z planem metodyki monitorowania oraz z niniejszym rozporządzeniem.
Prowadzący instalację udostępnia ocenę ryzyka na podstawie akapitu pierwszego właściwemu organowi na jego wniosek. Prowadzący instalację udostępnia ją również do celów weryfikacji.
2. Do celów ust. 1 akapit pierwszy prowadzący instalację ustanawia, dokumentuje, wdraża i utrzymuje pisemne procedury dotyczące działań w zakresie przepływu danych, jak również dotyczące działań kontrolnych, oraz wprowadza do planu metodyki monitorowania odniesienia do tych procedur zgodnie z art. 8 ust. 3.
3. Działania kontrolne, o których mowa w ust. 2, obejmują, w stosownych przypadkach:

- a) zapewnianie jakości odpowiednich urządzeń pomiarowych;
 - b) zapewnianie jakości systemów informatycznych, wraz z zapewnieniem, aby stosowne systemy były zaprojektowane, udokumentowane, zbadane, wdrożone, kontrolowane i utrzymywane w sposób zapewniający rzetelne, dokładne i prowadzone w odpowiednim czasie przetwarzanie danych, odpowiednio do ryzyka zidentyfikowanego zgodnie z ust. 1;
 - c) podział obowiązków odnoszących się do działań w zakresie przepływu danych i działań kontrolnych, a także zarządzanie niezbędnymi kompetencjami;
 - d) wewnętrzne przeglądy i walidację danych;
 - e) korekty i działania naprawcze;
 - f) kontrolę procesów zleczanych na zewnątrz;
 - g) prowadzenie rejestrów i dokumentacji, w tym zarządzanie wersjami dokumentów.
4. Do celów ust. 3 lit. a) prowadzący instalację zapewnia regularną kalibrację, regulację i kontrolę stosownych urządzeń pomiarowych przed ich użyciem oraz ich sprawdzenie pod kątem zgodności z normami pomiarowymi odpowiadającymi międzynarodowym normom pomiarowym, o ile są dostępne, oraz zapewnia, aby były one proporcjonalne do zidentyfikowanego ryzyka.
- Jeżeli części składowe systemu pomiarowego nie mogą być skalibrowane, prowadzący instalację wskazuje je w planie metodyki monitorowania i proponuje alternatywne działania kontrolne.
- W przypadku stwierdzenia, że urządzenie nie jest zgodne z wymogami pod względem wydajności, prowadzący instalację bezzwłocznie podejmuje niezbędne działania naprawcze.
5. Do celów ust. 3 lit. d) prowadzący instalację dokonuje przeglądu i walidacji danych uzyskanych w ramach działań w zakresie przepływu danych, o których mowa w ust. 2.
- Taki przegląd i walidacja danych obejmują:
- a) sprawdzenie, czy dane są kompletne;
 - b) porównanie danych określonych przez prowadzącego instalację w poprzednim okresie odniesienia oraz, w szczególności, kontrole spójności w oparciu o szeregi czasowe efektywności w zakresie emisji gazów cieplarnianych każdej podinstalacji;
 - c) porównanie danych i wartości uzyskanych z różnych systemów gromadzenia danych operacyjnych, w szczególności w odniesieniu do protokołów produkcji, wyników sprzedaży i stanów magazynowych produktów, do których odnoszą się wskaźniki emisyjności dla produktów;
 - d) porównania i kontrole kompletności danych na poziomie instalacji i podinstalacji w celu zapewnienia, aby spełnione zostały wymogi określone w art. 10 ust. 5.
6. Do celów ust. 3 lit. e) prowadzący instalację zapewnia, aby w przypadku stwierdzenia, że działania w zakresie przepływu danych lub działania kontrolne nie funkcjonują skutecznie lub nie są zgodne z zasadami określonymi w dokumentacji

procedur dotyczących tych działań, podjęte zostały działania naprawcze, a dane, których problem dotyczył, zostały bezzwłocznie skorygowane.

7. Do celów ust. 3 lit. f), jeżeli prowadzący instalację zleca na zewnątrz co najmniej jedno działanie w zakresie przepływu danych lub działanie kontrolne, o których mowa w ust. 1, prowadzący instalację wykonuje wszystkie następujące czynności:
 - a) sprawdza jakość zleconych na zewnątrz działań w zakresie przepływu danych i działań kontrolnych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem;
 - b) definiuje odpowiednie wymogi odnoszące się do wyników procesów zleczanych na zewnątrz, a także metod stosowanych w takich procesach;
 - c) sprawdza jakość wyników i metod, o których mowa w lit. b) niniejszego ustępu;
 - d) zapewnia, aby działania zlecone na zewnątrz były prowadzone w sposób uwzględniający ryzyko nieodłączne i ryzyko zawodności systemów kontroli wewnętrznej zidentyfikowane w ramach oceny ryzyka, o której mowa w ust. 1.
8. Prowadzący instalację monitoruje skuteczność systemu kontroli, między innymi przeprowadzając przeglądy wewnętrzne i uwzględniając ustalenia poczynione przez weryfikatora podczas weryfikacji raportów do celów art. 4 ust. 2.

Jeżeli prowadzący instalację stwierdzi, że system kontroli jest nieskuteczny lub niewspółmierny do zidentyfikowanego ryzyka, podejmuje on działania w celu udoskonalenia systemu kontroli i aktualizuje plan metodyki monitorowania lub bazowe procedury pisemne odnoszące się do działań w zakresie przepływu danych, oceny ryzyka i działań kontrolnych, stosownie do przypadku.

Artykuł 12

Luki w danych

1. W przypadku gdy z przyczyn technicznych nie jest tymczasowo możliwe zastosowanie planu metodyki monitorowania zatwierdzonego przez właściwy organ, prowadzący instalację stosuje metodę opartą na alternatywnych źródłach danych wymienionych w planie metodyki monitorowania do celów przeprowadzenia kontroli potwierdzających zgodnie z art. 10 ust. 5 lub, jeżeli w planie metodyki monitorowania nie uwzględniono takiej alternatywy, alternatywną metodę zapewniającą najwyższy możliwy do osiągnięcia poziom dokładności według źródeł ogólnych danych i ich hierarchii, określonych w załączniku VII sekcja 4, lub metodę zachowawczego szacowania do czasu przywrócenia warunków stosowania zatwierdzonego planu metodyki monitorowania.

Prowadzący instalację podejmuje wszelkie środki niezbędne do osiągnięcia możliwie najszybszego stosowania zatwierdzonego planu metodyki monitorowania.
2. W przypadku braku danych istotnych dla raportu dotyczącego danych podstawowych, w odniesieniu do których w planie metodyki monitorowania nie przewidziano alternatywnych metod monitorowania ani alternatywnych źródeł danych do celów potwierdzenia danych lub uzupełniania luk w danych, prowadzący instalację stosuje odpowiednią szacunkową metodę określania mających zachowawczy charakter danych zastępujących dotyczących odnośnego okresu i brakującego parametru, w szczególności opartą na najlepszej praktyce w branży oraz aktualnej wiedzy naukowej i technicznej, a ponadto w załączniku do raportu

dotyczącego danych podstawowych przedstawia odpowiednie uzasadnienie luki w danych oraz zastosowania powyższych metod.

3. W przypadku wystąpienia, zgodnie z ust. 1, tymczasowych odstępstw od zatwierzonego planu metodyki monitorowania lub w przypadku stwierdzenia braku danych istotnych dla raportu, o którym mowa w art. 4 ust. 2 lit. a) lub art. 5 ust. 2, prowadzący instalację bezzwłocznie opracowuje pisemną procedurę unikania w przyszłości tego rodzaju luk w danych i zmienia plan metodyki monitorowania zgodnie z art. 9 ust. 3. Ponadto prowadzący instalację ocenia, czy i w jaki sposób działania kontrolne, o których mowa w art. 11 ust. 3, wymagają aktualizacji i w stosownych przypadkach dokonuje zmiany tych działań kontrolnych oraz odnośnych procedur pisemnych.

Artykuł 13

Stosowanie formularzy elektronicznych

Państwa członkowskie mogą wymagać od prowadzących instalację i weryfikatorów stosowania formularzy elektronicznych lub określonych formatów plików do celów przedkładania raportów dotyczących danych podstawowych, planów metodyki monitorowania i sprawozdań z weryfikacji, o których mowa w art. 4 ust. 2, oraz raportów dotyczących danych o nowej instalacji, planów metodyki monitorowania i sprawozdań z weryfikacji, o których mowa w art. 5 ust. 2.

ROZDZIAŁ III

ZASADY DOTYCZĄCE PRZYDZIAŁU

Artykuł 14

Krajowe środki wykonawcze

1. Za pomocą formularza elektronicznego dostarczonego przez Komisję przedkłada się Komisji wykaz na podstawie art. 11 ust. 1 dyrektywy 2003/87/WE, w którym wskazuje się wszystkich wytwórców energii elektrycznej, małe instalacje, które mogą być wyłączone z EU ETS na podstawie art. 27 i 27a dyrektywy 2003/87/WE, oraz instalacje, które zostaną włączone w zakres EU ETS na podstawie art. 24 tej dyrektywy.
2. Wykaz, o którym mowa w ust. 1, zawiera następujące informacje dotyczące każdej instalacji dotychczas działającej ubiegającej się o przydział bezpłatnych uprawnień:
 - a) określenie instalacji i jej granic poprzez kod identyfikacyjny instalacji w dzienniku transakcji Unii Europejskiej (EUTL);
 - b) informacje dotyczące działalności i informacje dotyczące kwalifikowalności do przydziału bezpłatnych uprawnień;
 - c) określenie każdej podinstalacji w danej instalacji;
 - d) w przypadku każdej podinstalacji roczny poziom działalności i roczne poziomy emisji za każdy rok w odpowiednim okresie odniesienia;

- e) w przypadku każdej podinstalacji informacja, czy należy ona do sektora lub podsektora uważanego za narażony na znaczące ryzyko ucieczki emisji, określonego zgodnie z art. 10b ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE, z uwzględnieniem w stosownych przypadkach kodów PRODCOM wytwarzanych produktów;
- f) w przypadku każdej podinstalacji dane zgłoszone zgodnie z załącznikiem IV.
3. Po otrzymaniu wykazu, o którym mowa w ust. 1, Komisja ocenia włączenie każdej instalacji do wykazu oraz odpowiednie dane przedłożone zgodnie z ust. 2.
 4. Jeżeli Komisja nie odrzuci instalacji znajdującej się w tym wykazie, wspomniane dane zostaną wykorzystane do obliczenia zmienionych wartości wskaźników, o których mowa w art. 10a ust. 2 dyrektywy 2003/87/WE.
 5. Państwa członkowskie określają i zgłaszają wstępną roczną liczbę bezpłatnych uprawnień do emisji przydzielanych każdej z instalacji, wykorzystując zmienione wartości wskaźników za odpowiedni okres, na który przydzielane są uprawnienia, jak określono zgodnie z art. 16 ust. 2–7 oraz art. 19–22.
 6. Po zgłoszeniu wstępnej rocznej liczby bezpłatnych uprawnień do emisji za odpowiedni okres, na który przedzielane są uprawnienia, Komisja określa każdy ze współczynników ustanowionych na podstawie art. 10a ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE porównując sumę wstępnej liczby bezpłatnych uprawnień do emisji przydzielanych instalacjom każdego roku w odpowiednim okresie, na który przydzielane są uprawnienia, z zastosowaniem współczynników, o których mowa w załączniku V do niniejszego rozporządzenia, z roczną liczbą uprawnień do emisji obliczoną zgodnie z art. 10a ust. 5 i art. 10a ust. 5a dyrektywy 2003/87/WE w odniesieniu do instalacji, z uwzględnieniem odpowiedniego udziału rocznej liczby uprawnień dla całej Unii, określonego na podstawie art. 10 ust. 1 i art. 10a ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE. Przy określaniu tego współczynnika uwzględnia się, odpowiednio, włączenia na podstawie art. 24 i wyłączenia na podstawie art. 27 i art. 27a dyrektywy 2003/87/WE.
 7. Po określeniu współczynnika ustanowionego na podstawie art. 10a ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE państwa członkowskie określają i przedkładają Komisji ostateczną roczną liczbę bezpłatnych uprawnień do emisji przydzielanych na każdy rok w odpowiednim okresie, na który przydzielane są uprawnienia, zgodnie z art. 16 ust. 8.
 8. Na wniosek Komisji każde państwo członkowskie udostępnia raporty otrzymane na podstawie art. 4 ust. 2.

Artykuł 15

Historyczne poziomy działalności instalacji dotychczas działających

1. W celu zapewnienia zgodności z wymogami niniejszego rozporządzenia państwa członkowskie oceniają raporty dotyczące danych podstawowych oraz sprawozdania z weryfikacji przedłożone zgodnie z art. 4 ust. 2. W stosownych przypadkach właściwy organ wymaga od prowadzących instalację skorygowania wszelkich niezgodności lub błędów, które mają wpływ na określenie historycznych poziomów działalności. Oprócz informacji i dokumentów, które należy przekazać zgodnie z art. 4 ust. 2, właściwy organ może wymagać od prowadzących instalację przedłożenia większej ilości danych.

2. Na podstawie ocenionych raportów dotyczących danych podstawowych państwa członkowskie określają historyczne poziomy działalności każdej podinstalacji i instalacji w odpowiednim okresie odniesienia. Państwa członkowskie mogą zdecydować się na określenie historycznych poziomów działalności jedynie wówczas, gdy dane dotyczące danej instalacji zostały w wyniku weryfikacji uznane za zadowalające lub gdy państwa członkowskie są przekonane, że luki w danych wpływające na opinię weryfikatora wynikają z wyjątkowych i nieprzewidywalnych okoliczności, których nie można by uniknąć nawet przy dochowaniu pełnej należytej staranności.
3. Historyczny poziom działalności związanej z produktem w przypadku każdego produktu, dla którego określono wskaźnik emisyjności dla produktów, o którym mowa w załączniku I, odnosi się do średniej arytmetycznej rocznej produkcji historycznej tego produktu w danej instalacji w okresie odniesienia.
4. Historyczny poziom działalności związanej z ciepłem odnosi się do średniej arytmetycznej rocznego historycznego wprowadzania z instalacji objętej EU ETS mierzalnego ciepła netto zużywanego w granicach instalacji do wytwarzania produktów, do produkcji energii mechanicznej innej niż wykorzystywana do produkcji energii elektrycznej, do ogrzewania lub chłodzenia, z wyjątkiem zużycia do produkcji energii elektrycznej lub wyprowadzania do innej instalacji lub innego podmiotu nieobjętych EU ETS, z wyjątkiem wyprowadzania w celu produkcji energii elektrycznej, lub do produkcji tego ciepła, lub do jednego i drugiego, w okresie odniesienia, i jest wyrażony w teradzulach na rok.

Historyczny poziom działalności związanej z siecią ciepłowniczą odnosi się do średniej arytmetycznej rocznego historycznego wprowadzania z instalacji objętej EU ETS mierzalnego ciepła wyprowadzanego do celów sieci ciepłowniczej lub do produkcji tego ciepła, lub do jednego i drugiego, w okresie odniesienia i jest wyrażony w teradzulach na rok.
5. Historyczny poziom działalności związanej z paliwem odnosi się do średniej arytmetycznej rocznego historycznego zużycia paliw stosowanego do produkcji niemierzalnego ciepła zużywanego do wytwarzania produktów, do produkcji energii mechanicznej innej niż wykorzystywana do produkcji energii elektrycznej, do ogrzewania lub chłodzenia, z wyjątkiem zużycia do produkcji energii elektrycznej, w tym spalania na pochodniach w celu zapewnienia bezpieczeństwa, w okresie odniesienia i jest wyrażony w teradzulach na rok.
6. W przypadku emisji procesowych powstających w związku z wytwarzaniem produktów w danej instalacji w okresie odniesienia historyczny poziom działalności związanej z procesem odnosi się do średniej arytmetycznej rocznych emisji historycznych wyrażonych w tonach ekwiwalentu dwutlenku węgla.
7. W celu określenia wartości średniej arytmetycznej, o których mowa w ust. 3–6, uwzględnia się jedynie lata kalendarzowe, w których instalacja działała przez co najmniej jeden dzień.

Jeżeli dana podinstalacja działała przez okres krótszy niż dwa lata kalendarzowe w odpowiednim okresie odniesienia, historyczne poziomy działalności stanowią poziomy działalności za pierwszy rok kalendarzowy działalności po rozpoczęciu normalnej działalności przez tę podinstalację.

Jeżeli dana podinstalacja nie działała przez okres jednego roku kalendarzowego po rozpoczęciu normalnej działalności w okresie odniesienia, historyczny poziom

działalności określa się po przedłożeniu raportu dotyczącego poziomu działalności po pierwszym roku kalendarzowym działalności.

8. Na zasadzie odstępstwa od ust. 3 państwa członkowskie określają historyczny poziom działalności związanej z produktem w przypadku produktów, do których mają zastosowanie wskaźniki emisyjności dla produktów, o których mowa w załączniku III, w oparciu o średnią arytmetyczną rocznej produkcji historycznej zgodnie ze wzorami określonymi w tym załączniku.

Artykuł 16

Przydział na poziomie instalacji dla instalacji dotychczas działających

1. Jeżeli prowadzący instalację dotychczas działającą przedłożył wniosek o przydział bezpłatnych uprawnień zgodnie z art. 4, wówczas odnośne państwo członkowskie, w oparciu o dane zgromadzone zgodnie z art. 14, oblicza dla każdego roku liczbę bezpłatnych uprawnień do emisji przydzielanych od 2021 r. tej instalacji.
2. Na potrzeby obliczeń, o których mowa w ust. 1, państwa członkowskie w pierwszej kolejności określają wstępną roczną liczbę bezpłatnych uprawnień do emisji przydzielanych dla każdej podinstalacji oddzielnie w następujący sposób:
 - a) w przypadku podinstalacji objętych wskaźnikiem emisyjności dla produktów wstępna roczna liczba bezpłatnych uprawnień do emisji przydzielanych na dany rok odpowiada wartości tego wskaźnika emisyjności dla produktów za odpowiedni okres, na który przydzielane są uprawnienia, przyjętej zgodnie z art. 10a ust. 2 dyrektywy 2003/87/WE, pomnożonej przez właściwy historyczny poziom działalności związanej z produktem;
 - b) w przypadku podinstalacji objętych wskaźnikiem emisyjności opartym na cieple wstępna roczna liczba bezpłatnych uprawnień do emisji przydzielanych na dany rok odpowiada wartości tego wskaźnika emisyjności opartego na cieple w odniesieniu do mierzalnego ciepła za odpowiedni okres, na który przydzielane są uprawnienia, przyjętej zgodnie z art. 10a ust. 2 dyrektywy 2003/87/WE, pomnożonej przez historyczny poziom działalności związanej z ciepłem w odniesieniu do zużycia lub wyprowadzenia do innej instalacji lub innego podmiotu nieobjętych EU ETS mierzalnego ciepła innego niż sieć ciepłownicza;
 - c) w przypadku podinstalacji sieci ciepłowniczej wstępna roczna liczba bezpłatnych uprawnień do emisji przydzielanych na dany rok odpowiada wartości wskaźnika emisyjności opartego na cieple w odniesieniu do mierzalnego ciepła za odpowiedni okres, na który przydzielane są uprawnienia, przyjętej zgodnie z art. 10a ust. 2 dyrektywy 2003/87/WE, pomnożonej przez historyczny poziom działalności związanej z siecią ciepłowniczą;
 - d) w przypadku podinstalacji objętych wskaźnikiem emisyjności opartym na paliwie wstępna roczna liczba bezpłatnych uprawnień do emisji przydzielanych na dany rok odpowiada wartości tego wskaźnika emisyjności opartego na paliwie za odpowiedni okres pięciu lat, przyjętej zgodnie z art. 10a ust. 2 dyrektywy 2003/87/WE, pomnożonej przez historyczny poziom działalności związanej z paliwem w odniesieniu do zużytego paliwa;
 - e) w przypadku podinstalacji wytwarzających emisje procesowe wstępna roczna liczba bezpłatnych uprawnień do emisji przydzielanych na dany rok odpowiada

historycznemu poziomowi działalności związanej z emisjami procesowymi pomnożonemu przez 0,97.

Jeżeli podinstalacja działała przez okres krótszy niż jeden rok kalendarzowy od rozpoczęcia normalnej działalności w okresie odniesienia, wstępny przydział na odpowiedni okres, na który przydzielane są uprawnienia, określa się po zgłoszeniu historycznych poziomów działalności.

3. Do celów art. 10b ust. 4 dyrektywy 2003/87/WE współczynniki określone załączniku V do niniejszego rozporządzenia stosuje się do wstępnej rocznej liczby uprawnień do emisji przydzielanych bezpłatnie, określanych dla każdej podinstalacji na podstawie ust. 2 niniejszego artykułu na dany rok, jeżeli procesy w tych podinstalacjach służą sektorom lub podsektorom uważanym za nienarażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji, określonym zgodnie z art. 10b ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego w przypadku podinstalacji sieci ciepłowniczej stosuje się współczynnik wynoszący 0,3.

4. Jeżeli procesy w podinstalacjach, o których mowa w ust. 2, służą sektorom lub podsektorom uważanym za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji, określonym zgodnie z art. 10b ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE, stosuje się współczynnik wynoszący 1.
5. Wstępną roczną liczbę bezpłatnych uprawnień do emisji przydzielanych podinstalacjom, które otrzymały mierzalne ciepło od podinstalacji wytwarzających produkty objęte wskaźnikiem emisyjności dla kwasu azotowego, zmniejsza się o roczne historyczne zużycie tego ciepła w okresie odniesienia pomnożone przez wartość wskaźnika emisyjności opartego na ciepłe dla tego mierzalnego ciepła za odpowiedni okres, na który przydzielane są uprawnienia, przyjętą zgodnie z art. 10a ust. 2 dyrektywy 2003/87/WE.

Od 2026 r. wstępną roczną liczbę bezpłatnych uprawnień do emisji przydzielanych podinstalacjom objętym wskaźnikiem emisyjności dla produktów za odpowiedni okres, na który przydzielane są uprawnienia, zmniejsza się o roczne historyczne emisje ze spalania gazów odlotowych, z wyjątkiem spalania na pochodniach dla zapewnienia bezpieczeństwa, i nie stosuje się jej w odniesieniu do wytwarzania mierzalnego ciepła, niemierzalnego ciepła lub energii elektrycznej.

6. Wstępna roczna liczba bezpłatnych uprawnień do emisji przydzielanych dla każdej instalacji stanowi sumę wszystkich wstępnych rocznych liczb bezpłatnych uprawnień do emisji przydzielanych dla każdej podinstalacji, obliczonych zgodnie z ust. 2–5.

Jeżeli instalacja obejmuje podinstalacje produkujące masę celulozową (krótkowłóknistą masę celulozową siarczanową, długowłóknistą masę celulozową siarczanową, masę termomechaniczną i mechaniczną, masę celulozową uzyskaną metodą siarczynową lub inną masę celulozową nieobjętą wskaźnikiem emisyjności dla produktów), które wyprowadzają mierzalne ciepło do innych, technicznie z nimi połączonych podinstalacji, wstępna roczna liczba uprawnień do emisji przydzielanych bezpłatnie – bez uszczerbku dla wstępnych rocznych liczb uprawnień do emisji przydzielanych bezpłatnie innym podinstalacjom danej instalacji, uwzględnia jedynie wstępną roczną liczbę uprawnień do emisji przydzielanych bezpłatnie w odniesieniu do produktów z masy celulozowej wyprodukowanych przez tę podinstalację i wprowadzonych do obrotu, a nie przetworzonej na papier w tej samej instalacji lub w innych instalacjach technicznie z nią połączonych.

7. Przy określaniu wstępnej rocznej liczby bezpłatnych uprawnień do emisji przydzielanych każdej instalacji państwa członkowskie i prowadzący instalacje zapewniają, aby emisji lub poziomów działalności nie policzono podwójnie, a przydział nie był ujemny. W szczególności, jeżeli półprodukt, który jest objęty wskaźnikiem emisyjności dla produktów zgodnie z definicją odpowiednich granic systemowych określonych w załączniku I, jest wprowadzany przez instalację, emisji nie należy naliczać podwójnie przy określaniu wstępnej rocznej liczby uprawnień do emisji przydzielanych bezpłatnie obu przedmiotowym instalacjom.
8. Ostateczna roczna liczba bezpłatnych uprawnień do emisji przydzielanych dla każdej instalacji dotychczas działającej, z wyjątkiem instalacji objętych art. 10a ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE, stanowi wstępną roczną liczbę bezpłatnych uprawnień do emisji przydzielanych dla każdej instalacji określoną zgodnie z ust. 6 niniejszego artykułu pomnożoną przez współczynnik określony zgodnie z art. 14 ust. 6 niniejszego rozporządzenia.
- W przypadku instalacji objętych art. 10a ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE i kwalifikujących się do przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji ostateczna roczna liczba uprawnień do emisji przydzielanych bezpłatnie odpowiada wstępnej rocznej liczbie bezpłatnych uprawnień do emisji przydzielanych dla każdej instalacji, określonej zgodnie z ust. 6 niniejszego artykułu i dostosowywanej rocznie za pomocą współczynnika liniowego, o którym mowa w art. 9 dyrektywy 2003/87/WE, wykorzystując jako punkt odniesienia wstępną roczną liczbę uprawnień do emisji przydzielonych bezpłatnie przedmiotowej instalacji na 2013 r., z wyjątkiem każdego roku, w którym przydziały te są dostosowywane w jednolity sposób na podstawie art. 10a ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE.
- Na zasadzie odstępstwa od akapitu drugiego w przypadku każdego roku, dla którego współczynnik określony zgodnie z art. 14 ust. 6 wynosi mniej niż 100 % w odniesieniu do instalacji objętych art. 10a ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE i kwalifikujących się do przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji, ostateczna roczna liczba uprawnień do emisji przydzielanych bezpłatnie odpowiada wstępnej rocznej liczbie bezpłatnych uprawnień do emisji przydzielanych dla każdej instalacji, określonej zgodnie z ust. 6 niniejszego artykułu i dostosowywanej rocznie za pomocą współczynnika określonego zgodnie z art. 14 ust. 6 niniejszego rozporządzenia.
9. Do celów obliczeń, o których mowa w ust. 1–8, liczba uprawnień do emisji przydzielanych podinstalacjom i instalacjom wyrażona jest jako najbliższa liczba całkowita.

Artykuł 17

Historyczne poziomy działalności nowych instalacji

Państwa członkowskie określają historyczne poziomy działalności każdej nowej instalacji i jej podinstalacji w następujący sposób:

- a) historyczny poziom działalności związanej z produktem dla każdego produktu, dla którego określono wskaźnik emisyjności dla produktów, o którym mowa w załączniku I do niniejszego rozporządzenia, lub na podstawie art. 24 dyrektywy 2003/87/WE, stanowi poziom działalności przedmiotowej podinstalacji w pierwszym roku kalendarzowym po rozpoczęciu normalnej działalności w odniesieniu do wytwarzania tego produktu;

- b) historyczny poziom działalności związanej z ciepłem stanowi poziom działalności w pierwszym roku kalendarzowym po rozpoczęciu normalnej działalności w odniesieniu do wprowadzania z instalacji objętej EU ETS mierzalnego ciepła zużywanego w granicach instalacji do wytwarzania produktów, do produkcji energii mechanicznej innej niż wykorzystywana do produkcji energii elektrycznej, do ogrzewania lub chłodzenia, z wyjątkiem zużycia do produkcji energii elektrycznej lub wyprowadzania do innej instalacji lub innego podmiotu nieobjętych EU ETS, z wyjątkiem wyprowadzania w celu produkcji energii elektrycznej, lub do produkcji tego ciepła, lub do jednego i drugiego;
- c) historyczny poziom działalności związanej z siecią ciepłowniczą stanowi poziom działalności w pierwszym roku kalendarzowym po rozpoczęciu normalnej działalności w odniesieniu do wprowadzania z instalacji objętej EU ETS mierzalnego ciepła, które jest wyprowadzane do celów sieci ciepłowniczej, lub do produkcji tego ciepła, lub do jednego i drugiego;
- d) historyczny poziom działalności związanej z paliwem stanowi poziom działalności przedmiotowej instalacji w pierwszym roku kalendarzowym po rozpoczęciu normalnej działalności w odniesieniu do zużycia paliw w produkcji niemierzalnego ciepła zużywanego do wytwarzania produktów, do produkcji energii mechanicznej innej niż do wytwarzania energii elektrycznej, do ogrzewania lub chłodzenia, z wyjątkiem zużycia do produkcji energii elektrycznej, włącznie ze spalaniem na pochodniach w celu zapewnienia bezpieczeństwa;
- e) poziom działalności związanej z emisjami procesowymi stanowi poziom działalności jednostki produkcyjnej w pierwszym roku kalendarzowym po rozpoczęciu normalnej działalności w odniesieniu do wytwarzania emisji procesowych;
- f) na zasadzie odstępstwa od lit. a) historyczny poziom działalności związanej z produktem dla produktów, do których zastosowanie mają wskaźniki emisyjności dla produktów, o których mowa w załączniku III, stanowi poziom działalności przedmiotowej instalacji w pierwszym roku kalendarzowym po rozpoczęciu normalnej działalności w odniesieniu do wytwarzania tego produktu, ustalony zgodnie z wzorami określonymi w powyższym załączniku.

Artykuł 18

Przydział dla nowych instalacji

1. Do celów przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji dla nowych instalacji państwa członkowskie obliczają wstępną roczną liczbę uprawnień do emisji przydzielanych bezpłatnie od momentu rozpoczęcia normalnej działalności instalacji dla każdej podinstalacji oddzielnie w następujący sposób:
 - a) w przypadku każdej podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności dla produktów, podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności opartym na cieple i podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności opartym na paliwie wstępna roczna liczba uprawnień do emisji przydzielanych bezpłatnie na dany rok odpowiada wartości tego wskaźnika za odpowiedni okres, pomnożonej przez właściwy historyczny poziom działalności;

- b) w przypadku każdej podinstalacji wytwarzającej emisje procesowe wstępna roczna liczba bezpłatnych uprawnień do emisji przydzielanych na dany rok odpowiada historycznemu poziomowi działalności związanej z emisjami procesowymi pomnożonemu przez 0,97.

Art. 16 ust. 3, 4, 5 i 7 mają zastosowanie odpowiednio do obliczania wstępnej rocznej liczby uprawnień do emisji przydzielanych bezpłatnie dla nowych instalacji.

2. Wstępna roczna liczba uprawnień do emisji przydzielanych bezpłatnie na dany rok kalendarzowy, w którym dochodzi do rozpoczęcia normalnej działalności, odpowiada wartości wskaźnika mającego zastosowanie do każdej podinstalacji, pomnożonej przez poziom działalności w tym roku.
3. Wstępna roczna liczba bezpłatnych uprawnień do emisji przydzielanych dla każdej instalacji stanowi sumę wszystkich wstępnych rocznych liczb bezpłatnych uprawnień do emisji przydzielanych dla każdej podinstalacji, obliczonych zgodnie z ust. 1 i 2. Zastosowanie ma art. 16 ust. 6 akapit drugi.
4. Państwa członkowskie niezwłocznie powiadamiają Komisję o liczbie uprawnień do emisji przydzielanych bezpłatnie nowym instalacjom.

Uprawnienia do emisji z rezerwy dla nowych instalacji utworzonej na podstawie art. 10a ust. 7 dyrektywy 2003/87/WE przyznawane są przez Komisję według kolejności zgłoszeń, o której decyduje data otrzymania takiego powiadomienia.

Komisja może odrzucić wstępną liczbę uprawnień do emisji przydzielonych bezpłatnie konkretnej instalacji.

5. Ostateczna roczna liczba uprawnień do emisji przydzielanych bezpłatnie odpowiada wstępnej rocznej liczbie uprawnień do emisji przydzielanych bezpłatnie każdej instalacji, określonej zgodnie z ust. 1–4, dostosowywanej rocznie za pomocą współczynnika liniowego, o którym mowa w art. 9 dyrektywy 2003/87/WE, z wykorzystaniem jako punktu odniesienia wstępnej liczby uprawnień do emisji przydzielanych bezpłatnie przedmiotowej instalacji na pierwszy rok odpowiedniego okresu, na który przydzielane są uprawnienia.
6. Do celów obliczeń, o których mowa w ust. 1–5, liczba uprawnień do emisji przydzielanych podinstalacjom i instalacjom wyrażona jest jako najbliższa liczba całkowita.

Artykuł 19

Przydział w przypadku krakingu parowego

Na zasadzie odstępstwa od art. 16 ust. 2 lit. a) i art. 18 ust. 1 lit. a) wstępna roczna liczba uprawnień do emisji przydzielanych bezpłatnie podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności dla produktów w odniesieniu do produkcji chemikaliów o wysokich wartościach („HVC”) odpowiada wartości wskaźnika emisyjności dla produktów uzyskanych w procesie krakingu parowego dla odpowiedniego okresu, na który przydzielane są uprawnienia, pomnożonej przez historyczny poziom działalności określony zgodnie z załącznikiem III i pomnożony przez iloraz całkowitych emisji bezpośrednich, w tym emisji pochodzących z wprowadzanego ciepła netto, odpowiednio w okresie odniesienia, o którym mowa w art. 15 ust. 2, lub w pierwszym roku kalendarzowym po rozpoczęciu normalnej działalności, o której mowa w art. 17 lit. a), obliczonych zgodnie z art. 22 ust. 2 i wyrażonych w tonach ekwiwalentu dwutlenku węgla oraz sumy tych całkowitych emisji bezpośrednich i odpowiednich emisji

pośrednich, odpowiednio w okresie odniesienia, o którym mowa w art. 15 ust. 2, lub w pierwszym roku kalendarzowym po rozpoczęciu normalnej działalności, o której mowa w art. 17 lit. a), obliczonych zgodnie z art. 22 ust. 3. Do tego wyniku dodaje się średnią produkcję historyczną dodatkowych ilości wodoru wyrażoną w tonach wodoru pomnożoną przez 1,78 tony dwutlenku węgla na tonę wodoru, średnią produkcję historyczną dodatkowych ilości etylenu wyrażoną w tonach etylenu pomnożoną przez 0,24 tony dwutlenku węgla na tonę etylenu i średnią produkcję historyczną dodatkowych ilości chemikaliów o wysokich wartościach innych niż wodór i etylen wyrażoną w tonach chemikaliów o wysokich wartościach pomnożoną przez 0,16 tony dwutlenku węgla na tonę HVC.

Artykuł 20

Przydział w przypadku monomeru chlorku winylu

Na zasadzie odstępstwa od art. 16 ust. 2 lit. a) i art. 18 ust. 1 lit. a) wstępna roczna liczba bezpłatnych uprawnień do emisji przydzielanych podinstalacji zajmującej się produkcją monomeru chlorku winylu („VCM”) odpowiada wartości wskaźnika emisyjności VCM dla odpowiedniego okresu, na który przydzielane są uprawnienia, pomnożonej przez historyczny poziom działalności w odniesieniu do produkcji VCM wyrażony w tonach i pomnożony przez iloraz emisji bezpośrednich dla produkcji VCM, w tym emisji pochodzących z wprowadzanego ciepła netto, odpowiednio w okresie odniesienia, o którym mowa w art. 15 ust. 2, lub w pierwszym roku kalendarzowym po rozpoczęciu normalnej działalności, o której mowa w art. 17 lit. a), obliczonych zgodnie z art. 22 ust. 2, wyrażonych w tonach ekwiwalentu dwutlenku węgla, oraz sumy tych emisji bezpośrednich i emisji związanych z wodorem w odniesieniu do produkcji VCM, odpowiednio w okresie odniesienia, o którym mowa w art. 15 ust. 2, lub w pierwszym roku kalendarzowym po rozpoczęciu normalnej działalności, o której mowa w art. 17 lit. a), wyrażonych w tonach ekwiwalentu dwutlenku węgla i obliczonych w oparciu o historyczne zużycie ciepła powstałego ze spalania wodoru, wyrażonego w teradžulach, pomnożone przez wartość wskaźnika emisyjności opartego na cieple dla odpowiedniego okresu, na który przydzielane są uprawnienia.

Artykuł 21

Przepływy ciepła między instalacjami

Jeżeli podinstalacja objęta wskaźnikiem emisyjności dla produktów obejmuje mierzalne ciepło wprowadzane z instalacji lub od innego podmiotu nieobjętego EU ETS, wstępną roczną liczbę uprawnień do emisji przydzielanych bezpłatnie dla danej podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności dla produktów określoną, odpowiednio, na podstawie art. 16 ust. 2 lit. a) lub art. 18 ust. 1 lit. a) zmniejsza się o ilość ciepła historycznie wprowadzonego z instalacji lub od innego podmiotu nieobjętego EU ETS w danym roku, pomnożoną przez wartość wskaźnika emisyjności opartego na cieple w odniesieniu do mierzalnego ciepła dla odpowiedniego okresu, na który przydzielane są uprawnienia.

Artykuł 22

Zamienność paliw i energii elektrycznej

1. W przypadku każdej podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności dla produktów odpowiadającym wskaźnikowi emisyjności dla produktów zdefiniowanemu

w załączniku I sekcja 2, z uwzględnieniem zamienności paliw i energii elektrycznej, wstępna roczna liczba uprawnień do emisji przydzielanych bezpłatnie odpowiada wartości właściwego wskaźnika emisyjności dla produktów ustalonego dla odpowiedniego okresu, na który przydzielane są uprawnienia, pomnożonej przez historyczny poziom działalności związanej z produktem oraz pomnożonej przez iloraz całkowitych emisji bezpośrednich, w tym emisji pochodzących z wprowadzanego ciepła netto, odpowiednio w okresie odniesienia, o którym mowa w art. 15 ust. 2, lub w pierwszym roku kalendarzowym po rozpoczęciu normalnej działalności, o której mowa w art. 17 lit. a), obliczonych zgodnie z ust. 2 i wyrażonych w tonach ekwiwalentu dwutlenku węgla, oraz sumy tych całkowitych emisji bezpośrednich i odpowiednich emisji pośrednich, odpowiednio w okresie odniesienia, o którym mowa w art. 15 ust. 2, lub w pierwszym roku kalendarzowym po rozpoczęciu normalnej działalności, o której mowa w art. 17 lit. a), obliczonych zgodnie z ust. 3.

2. Do celów obliczeń emisji pochodzących z wprowadzonego ciepła netto ilość mierzalnego ciepła do produkcji danego produktu wprowadzanego z instalacji objętych EU ETS, odpowiednio w okresie odniesienia, o którym mowa w art. 15 ust. 2, lub w pierwszym roku kalendarzowym po rozpoczęciu normalnej działalności, o której mowa w art. 17 lit. a), mnoży się przez wartość wskaźnika emisyjności opartego na cieple dla odpowiedniego okresu, na który przydzielane są uprawnienia.
3. Do celów obliczeń emisji pośrednich odpowiednie emisje pośrednie odnoszą się do odpowiedniego zużycia energii elektrycznej określonego w definicji procesów i emisji objętych załącznikiem I, odpowiednio w okresie odniesienia, o którym mowa w art. 15 ust. 2, lub w pierwszym roku kalendarzowym po rozpoczęciu normalnej działalności, o której mowa w art. 17 lit. a), wyrażonego w megawatogodzinach w odniesieniu do wytwarzania danego produktu, pomnożonego przez 0,376 tony dwutlenku węgla na megawatogodzinę i wyrażonego w tonach dwutlenku węgla.

Artykuł 23

Zmiany w przydziale dla instalacji

1. Prowadzący instalacje powiadamiają odpowiedni właściwy organ o wszelkich zmianach związanych z działaniem instalacji, które mają wpływ na przydział dla instalacji. Państwa członkowskie mogą ustanowić termin na to powiadomienie i mogą wymagać stosowania formularzy elektronicznych lub określonych formatów plików.
2. Po dokonaniu oceny istotnych informacji właściwy organ przedkłada Komisji wszystkie istotne informacje, w tym zmienioną ostateczną roczną liczbę uprawnień do emisji przydzielonych bezpłatnie przedmiotowej instalacji.
Właściwy organ przedkłada istotne informacje na podstawie akapitu pierwszego za pomocą systemu elektronicznego obsługiwane przez Komisję.
3. Komisja może odrzucić zmienioną ostateczną roczną liczbę uprawnień do emisji przydzielonych bezpłatnie przedmiotowej instalacji.
4. Komisja przyjmuje decyzję na podstawie otrzymanego powiadomienia, informuje o tym fakcie odpowiedni właściwy organ i wprowadza zmiany, w stosownych przypadkach, do rejestru Unii utworzonego na podstawie art. 19 dyrektywy 2003/87/WE oraz do EUTL, o którym mowa w art. 20 wspomnianej dyrektywy.

Artykuł 24

Zrzeczenie się przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji

1. Prowadzący instalację, któremu przyznano bezpłatne uprawnienia do emisji, może zrzec się tego przydziału w odniesieniu do wszystkich lub niektórych podinstalacji w dowolnym momencie w odpowiednim okresie, na który przydzielane są uprawnienia, przez złożenie wniosku do właściwego organu.
2. Po dokonaniu oceny istotnych informacji właściwy organ przedkłada Komisji zmienioną ostateczną roczną liczbę uprawnień do emisji przydzielonych bezpłatnie dla przedmiotowej instalacji, jak opisano w art. 23 ust. 2.

Zmieniony przydział dotyczy lat kalendarzowych następujących po roku, w którym złożono wniosek, o którym mowa w ust. 1.

3. Komisja przyjmuje decyzję dotyczącą zrzeczenia się przydziału i postępuje zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 23 ust. 4.
4. Prowadzący instalację nie ma prawa do wycofania swojego wniosku, o którym mowa w ust. 1, w odniesieniu do tego samego okresu, na który przydzielane są uprawnienia.

Artykuł 25

Połączenia i podziały

1. Prowadzący nowe instalacje powstałe w wyniku połączenia lub podziału, w stosownych przypadkach, przedstawiają właściwemu organowi następujące dokumenty:
 - a) nazwy, adresy i dane do kontaktu prowadzących instalacje, które wcześniej stanowiły oddzielne lub pojedyncze instalacje;
 - b) nazwy, adresy i dane do kontaktu prowadzących nowo utworzone instalacje;
 - c) w stosownych przypadkach szczegółowy opis granic odnośnych części instalacji;
 - d) identyfikator zezwolenia i kod identyfikacyjny nowo utworzonej lub nowo utworzonych instalacji w rejestrze Unii.
2. Instalacje powstałe w wyniku połączeń lub podziałów przedkładają właściwemu organowi raporty, o których mowa w art. 4 ust. 2. Jeżeli instalacje przed połączeniem lub podziałem były nowymi instalacjami, prowadzący instalacje zgłaszają właściwemu organowi dane od rozpoczęcia normalnej działalności.
3. Właściwy organ dokonuje oceny połączeń i podziałów instalacji, w tym podziałów w ramach tej samej grupy przedsiębiorstw. Właściwy organ powiadamia Komisję o zmianach prowadzących instalacje.

Na podstawie danych otrzymanych na podstawie ust. 2 właściwy organ określa historyczne poziomy działalności w okresie odniesienia dla każdej podinstalacji w ramach każdej nowo utworzonej instalacji powstałej w wyniku połączenia lub podziału. W przypadku gdy podinstalacja jest dzielona na co najmniej dwie podinstalacje, historyczny poziom działalności i przydział dla tych podinstalacji po

podziale ustala się w oparciu o historyczne poziomy działalności odnośnych jednostek technicznych instalacji sprzed podziału w okresie odniesienia.

4. W oparciu o historyczne poziomy działalności po połączeniach lub podziałach przydziały bezpłatnych uprawnień do emisji dla instalacji po połączeniach lub podziałach odpowiadają ostatecznej ilości przydziałów bezpłatnych uprawnień sprzed połączeń lub podziałów.
5. Komisja dokonuje przeglądu każdego przydziału uprawnień do emisji dla instalacji po połączeniach lub podziałach i przekazuje wyniki tej oceny właściwemu organowi.

Artykuł 26

Zaprzestanie działalności instalacji

1. Uznaje się, że instalacja zaprzestała działalności, jeżeli zostaje spełniony którykolwiek z następujących warunków:
 - a) wycofano odpowiednie zezwolenie na emisję gazów cieplarnianych, w tym w przypadku gdy instalacja nie przestrzega już wartości progowych dotyczących działalności wymienionych w załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE;
 - b) instalacja już nie działa i nie może wznowić działalności z przyczyn technicznych.
2. W przypadku gdy instalacja zaprzestała działalności, zainteresowane państwo członkowskie nie wydaje uprawnień do emisji dla tej instalacji, począwszy od roku następującego po zaprzestaniu przez nią działalności.
3. Państwa członkowskie mogą zawiesić wydawanie uprawnień do emisji dla instalacji, które zawiesiły działalność, o ile nie wykazano, że instalacja wznowi działalność.

ROZDZIAŁ IV

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 27

Uchylenie decyzji 2011/278/UE

Decyzja 2011/278/UE traci moc ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2021 r. Nadal ma ona jednak zastosowanie do przydziałów dotyczących okresu przed dniem 1 stycznia 2021 r.

Artykuł 28

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 19.12.2018 r.

*W imieniu Komisji
Przewodniczący
Jean-Claude JUNCKER*